



SKILLBOX
E-LEARNING EDUCATION

**ΟΛΑ
ΟΣΑ
ΝΙΩΣΑΜΕ**



Όλα όσα νιώσαμε

Τα συναισθήματα είναι το νήμα που υφαίνει τη ζωή μας. Είναι οι στιγμές που μας διαμορφώνουν, οι άνθρωποι που μας σημαδεύουν, οι λέξεις που δεν ειπώθηκαν, οι αναμνήσεις που επιστρέφουν σαν ψίθυροι.

Το βιβλίο αυτό είναι ένα ταξίδι μέσα από τις σελίδες της ψυχής. Οι ιστορίες που κρατάτε στα χέρια σας γεννήθηκαν από συναισθήματα αληθινά, άλλοτε δυνατά και ακατέργαστα, άλλοτε λεπτεπίλεπτα σαν ψιχάλες βροχής. Είναι φόβοι, ελπίδες, έρωτες, όνειρα, στιγμές που αποτυπώθηκαν στο χαρτί για να γίνουν κομμάτια μιας συλλογικής καρδιάς που πάλλεται με την ίδια ένταση.

Κάθε σελίδα είναι και μια αλήθεια. Κάθε λέξη είναι και μια ανάσα. Και, ίσως, κάπου ανάμεσα στις ιστορίες μας, να ανακαλύψετε ένα κομμάτι του εαυτού σας.

Γιατί, τελικά, η ζωή δεν είναι τίποτα άλλο παρά όλα όσα νιώσαμε.

Στο πλαίσιο του σεμιναρίου «[Δημιουργική Γραφή: Από τη Φαντασία στο Χαρτί](#)» που παρέχεται από το [Skillbox.gr](#), ετοιμάσαμε το ebook που διαβάζετε τώρα με στόχο να γνωρίσετε τη δική τους δουλειά υπό την επίβλεψη του εισηγητή, συγγραφέα και μεταφραστή, Κυριάκου Χαλκόπουλου.

Περιεχόμενα

Ελπίδα Φραγκιδάκη - Ο Βυθός

Παύλος Ίσαρης - Χουρμάδες στο Ζύγι

Αθηνά Κουτζόγλου - Το Ταξίδι

Αντωνιάδου Ελένη - Η Χαραμάδα στον Τοίχο

Κωνσταντινίδου Έλενα - Οικογενειακό Τρενάκι Συναισθημάτων

Αντέλλης Ιωάννης - Έρωτας με Γεύση Εσπρέσο

Γαλάνης Κωνσταντίνος - Ταξίδι στη Μέσο-Αμερική

Ζαρκάδα Μαρία - Λίγο πριν το Τέλος

Ζαφείρης Μυρίζος - Hollanda

Καραθάνος Δημήτριος - 42.195 μέτρα

Καφετζής Ευθύμιος - Σανίδα σωτηρίας

Κορνιλάκης Αλέξανδρος - Ελίζα

Πριμηκύρης Χριστόδουλος - Αναμνήσεις

Τσώλης Βασίλης - Ζωή με Βάση την Εμπειρία

ΕΛΠΙΔΑ ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗ

Ο Βυθός

«Μάνα ...μάνα μη με αφήνεις σε παρακαλώ...»

Η φωνή του Γιώργη έσκισε τη νύχτα στα δύο. Ένας περαστικός σταμάτησε και κοίταξε επίμονα το παιδί και την μαυροφορεμένη γυναίκα. Τα χέρια τους πλεγμένα, δήλωναν έναν δεσμό δυνατό. Κοιτάζονταν στα μάτια. Τα δάκρυα ανακατεμένα με τη σκόνη του ταξιδιού είχαν σχηματίσει στο πρόσωπο ρυάκια. Ξαφνικά η μάνα τραβάει τα χέρια της κι αρχίζει να τρέχει στο σκοτεινό στενό. Για άλλη μια φορά η φωνή του παιδιού σκληρή, μ' ένα παράπονο δυνατό πίσω από κάθε γράμμα της λέξης μ ά ν α... ούρλιαξε χωρίς ανταπόκριση. Πίσω του η πόρτα του ορφανοτροφείου άνοιξε. Μια καλόγρια βγήκε, του έπιασε το χέρι και τον τράβηξε μέσα ήρεμα.

Πριν τρεις μήνες ο Γιώργης έκλεισε τα επτά. Μαζεύτηκαν φίλοι, ξαδέλφια, συγγενείς στο σπίτι τους στη χώρα του νησιού να ανταλλάξουν ευχές και να γευτούν την καρυδόπιτα που η μάνα του, η κυρά Μαριώ έφτιαχνε σε ιδιαίτερες περιστάσεις. Οι αδελφές του Λεμονιά και Μαργαρίτα, μεγαλύτερες δύο και τρία χρόνια αντίστοιχα, τον καμάρωναν. Τον είχαν ντύσει με τα καινούργια του ρούχα, πουκαμισάκι φερμένο από την πρωτεύουσα και παντελόνι απ' το μεγάλο εμπορικό στο λιμάνι. Ο πατέρας σοβαρός, αγέλαστος καθόταν στη γωνία του κι έπινε κρασί. Ο κυρ Μήτσος δεν ήταν για πολλές κουβέντες. Εργατικός απ' τη μια, οξύθυμος απ' την άλλη. Πονηρευόταν τους πάντες. Οι καβγάδες δεν αργούσαν να ξεσπάσουν σε τέτοιες συγκεντρώσεις. Σ' αυτή τη γιορτή όμως, το κέφι άναψε, όλοι γελούσαν και κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί τι θα ακολουθούσε.

Ο κυρ Μήτσος, ψαράς στο επάγγελμα, αφηφούσε τον καιρό, έπαιρνε το καϊκι κι ανοιγόταν στο πέλαγος. Δυνατό σκαρί η Μαριώ, της είχε δώσει το όνομα της γυναίκας του, θαμπωμένος απ' την ομορφιά της. Πολλές φορές ο Γιώργης τον ακολουθούσε, γιατί ο πατέρας ήθελε να μάθει τη τέχνη του ψαρέματος. Με το ζόρι συχνά, αφού το πρωινό ξύπνημα δεν το άντεχε.

Εκείνο το πρωινό ντύθηκαν ζεστά, πήραν κολατσιό στη τσάντα και κίνησαν για το λιμάνι. Ανέβηκαν στο καϊκι βαρύθυμοι. Ο πατέρας νευρικός, αμίλητος έλυσε τον κάβο. Ο μικρός καθισμένος στη πλώρη χάζευε την αλλαγή του χρώματος του ουρανού. Η καινούργια μέρα άρχιζε και αυτό τον μάγευε. Μόλις βγήκαν απ το λιμάνι το ελαφρύ αεράκι άρχισε να δυναμώνει και μολυβί σύννεφα σκέπασαν τον ουρανό. Το καϊκι ανεβοκατέβαινε στα κύματα. Άρχισε να βρέχεται, κοίταξε τον πατέρα του ανήσυχα. Εκείνος σαν να μην καταλάβαινε ότι ο καιρός άλλαξε, συνέχισε να οδηγεί το καϊκι στο αγριεμένο πέλαγος. Βροχή μαστιγώνει το σκάφος, τα κύματα το ανεβοκατέβαζαν βίαια, ο μικρός κρατιόταν μ' όλη του τη δύναμη για να μην παρασυρθεί, βρεγμένος και τρομοκρατημένος. Έτρεμε από κρύο και φόβο. Το κακό συνέβη σε δευτερόλεπτα. Ο κυρ Μήτσος σηκώθηκε για να πιάσει το καλάδουρι που το είχε παρασύρει το νερό, μπλέχτηκε το πόδι του στα σκοινιά και βρέθηκε στα κύματα... το κεφάλι του δύο φορές φάνηκε ανάμεσα στους αφρούς.

Φώναξε για το σκοινί, το παιδί κοίταζε κοκαλωμένο, δεν αντέδρασε κι ύστερα τον κατάπιαν τα κύματα.

Πώς έσβησε τη μηχανή, πώς έριξε τη φωτοβολίδα και πώς εμφανίστηκε η σωτήρια βάρκα του κυρ Μανώλη που επέστρεψε στο νησί, πολλοί το απέδωσαν σε θαύμα.

Η φτώχεια σαν μαύρο πέπλο σκέπασε την οικογένεια κι η μάνα οδήγησε το γιο της στο ορφανοτροφείο για να σωθεί για δεύτερη φορά.

Το μαξιλάρι μούσκευε από τα δάκρυα του Γιώργη, του έλειπε η μάνα του, οι αδελφές του, το σπίτι του. Μα η πραγματική αιτία που τον κράταγε ξύπνιο τα βράδια ήταν η φωνή του πατέρα του. «Ρίξε το σκοινί» ...αν το έκανε ίσως ο πατέρας να ζούσε. Έμεινε ακίνητος όμως, πάλευε μέσα του το μίσος κι η αγάπη, το δίλημμα δυνατό, η παιδική ψυχή αδύναμη μπροστά σ αυτό που είχε ζήσει το προηγούμενο βράδυ. Μεθυσμένος ο πατέρας χτύπησε άγρια τη μάνα στο πρόσωπο, στην πλάτη, στα χέρια γιατί όταν γύρισε το φαγητό είχε κρυώσει. Λίγες μέρες πριν την έκαψε με το αποσιγάρο για έναν ευτελή λόγο. Η μάνα φόραγε χειμώνα καλοκαίρι μακρυμάνικα κι έκρυβε στα θλιμμένα της μάτια την μαρτυρική ζωή της.

Ο Γιώργης πάλευε μέσα του, μικρούλης μα μεγάλος για να υπερασπιστεί την αγάπη του για τη μάνα. Όταν ο θυμός τον έπνιγε έφτιαχνε στο μυαλό του ιστορίες. Ένας δράκος φυλάκιζε τον πατέρα σε μια σπηλιά στο βουνό ή μια μάγισσα τον μεταμόρφωνε σε ψάρι και ζούσε στο βυθό μακριά τους... ίσως αυτή τη φορά να τον άκουσε η μάγισσα.

Όταν είδε τον πατέρα στη θάλασσα ένιωσε προς στιγμήν ανακούφιση. Φαντάστηκε τη μάνα του γελαστή, τις αδελφές ξέγνοιαστες. Μέρα με τη μέρα όμως τον έπνιγαν οι τύψεις. Θεωρούσε τον εαυτό του υπεύθυνο για τη διάλυση της οικογένειας. Είχαν περάσει είκοσι μέρες που ζούσε στο ορφανοτροφείο. Περίμενε τη στιγμή που θα ερχόταν η μητέρα του να τον δει. Υποσχέθηκε στον εαυτό του να της τα πει όλα, να ξαλαφρώσει, να κλάψει στην αγκαλιά της. Εκεί έβρισκε καταφύγιο, στη μυρωδιά του σαπουνιού και της λεβάντας.

Όταν η υπεύθυνη του θαλάμου έσκυψε και του ψιθύρισε ότι έχει επίσκεψη, το στομάχι του σφίχτηκε κι ήθελε να χοροπηδήσει απ' τη χαρά του. Επιτέλους η μάνα του ήταν εκεί, είχε έρθει!

Βγήκε στο διάδρομο τρέχοντας, άνοιξε τη πόρτα του μεγάλου καθιστικού. Τα πόδια έγιναν ένα με το πάτωμα. Πάγωσαν. Τα μάτια του πατέρα του ήταν καρφωμένα πάνω του. Δυο καρφιά που διέλυναν το μυαλό του. Το πάτωμα έγινε θάλασσα, άρχισε να τον ρουφάει. Τα κύματα τον παρέσυραν στο βυθό τους...

ΠΑΥΛΟΣ ΙΣΑΡΗΣ

Χουρμάδες στο Ζύγι

Στάθηκε στην αρχή της ανηφόρας και ξεφύσηξε.

Αναρωτήθηκε πώς το έκανε αυτό κάθε μέρα, επί 54 χρόνια. Έσιαξε το τελευταίο σακί στον ώμο και ξεκίνησε να ανεβαίνει καμπουριαστός, βλαστημώντας τον ήλιο του Ιούνη.

Έφτασε στην κεντρική πλατεία. Όλοι οι έμποροι είχαν αραδιάσει τα σακιά τους και περίμεναν. Στις εισόδους της πλατείας είχαν καταρώσει τις θέσεις οι μεγαλέμποροι με τα δεκάδες σακιά, με τους μικρούς εμπόρους να προσπαθούν να χωθούν ανάμεσά τους.

Απίθωσε με έναν αναστεναγμό το βαρύ σάκο δίπλα στους άλλους, και μερικοί χουρμάδες χύθηκαν από μια τρύπα στο πλάι. Τους στρίμωξε βιαστικά μέσα και έπιασε ένα κομμάτι σχοινί για να δέσει το τραχύ ύφασμα και να κλείσει την τρύπα.

“Τους έφερες όλους ή να έρθω να μαζέψω τα ρέστα, γέρο;”

Γύρισε απότομα προς τα πάνω, και είδε τον Γιακούμπ να κάθεται αραχτός πάνω στο δικό του σωρό με σάκους. Ένιωσε τον καυτό Τυνησιακό ήλιο να τον καίει, και έφερε το χέρι μπροστά από τα μάτια του, για να δει καλύτερα.

Ο Γιακούμπ πετούσε χουρμάδες από ψηλά στα χαμίνια που έτρεχαν εδώ κι εκεί να τους πιάσουν. Είχε μόλις πληρώσει τους εργάτες για να στοιβάξουν τους σάκους με τους χουρμάδες, και περίμενε τη Μοιρασιά.

“Τα καταφέρνω και μόνος μου, Γιακούμπ, όπως πάντα”

Ένας πνιχτός πόνος του έφυγε στις τελευταίες λέξεις. Η μέση του διαμαρτυρόταν για τους τελευταίους μήνες αδιάκοπου σκυψίματος και μαζέματος των χουρμάδων.

“Ψεύτη γέρο!”

Ο Γιακούμπ έδωσε ένα σάλτο και πήδηξε από το σωρό με τους σάκους, ακριβώς μπροστά του. Το βλέμμα του Γιακούμπ έτρεξε από τα σκισμένα παπούτσια έως το ξεθωριασμένο φέσι του.

“Τι περιμένεις να πάρεις με τέσσερα σακιά χουρμάδες, ρε; Έμαθα ότι ο γιόκας σου έπιασε την καλή στη Γαλλία. Πώς και δε σου στέλνει κανένα φράγκο να ζήσεις τις τελευταίες μέρες σου στον αχυρώνα που αποκαλείς σπίτι;”

Έκανε μια απότομη κίνηση, και τον έσπρωξε. Ο Γιακούμπ παραπάτησε και κόντεψε να πέσει πάνω στα σακιά. Οι συνοδοί του Γιακούμπ ανασηκώθηκαν και έκαναν να πλησιάσουν, ζυγίζοντας από μακριά το γέρο.

“Μην ξεχνάς, μικρέ. Το ένα πέμπτο κρατάμε για να πουλήσουμε. Τόσο στους χουρμάδες, όσο και στη ζωή”.

Ο Θόρυβος των φορτηγών που πλησίαζαν έκανε τους πάντες να αναπηδήσουν.

Το μαύρο ακριβό αυτοκίνητο που προπορευόταν σταμάτησε ακριβώς στη μέση της στρογγυλής πλατείας. Από τη θέση του συνοδηγού κατέβηκε ένας σκυφτός μεσόκοπος κύριος. Άνοιξε το χοντρό βιβλίο που κρατούσε και στερέωσε τα πολυεστιακά γυαλιά στη μακριά γαμψή μύτη του.

“Καλοκαιρινή μοιρασιά χουρμάδων. Όλοι στην ουρά!”

Η σκόνη που ανασηκώθηκε του έφερε έντονο βήχα. Όλοι οι έμποροι σπρώχνονταν για να σχηματίσουν μια νοητή σειρά μπροστά του. Ο γέρος πρόλαβε και έβαλε το σώμα του μπροστά από αυτό του Γιακούμπ, και τα μάτια του έλαμψαν. Οι συνοδοί όμως του Γιακούμπ τον έσπρωξαν τρεις-τέσσερις θέσεις πιο πίσω. “Αχ και να μουν είκοσι χρόνια νεότερος...” σκέφτηκε σφίγγοντας τη γροθιά του.

Η ουρά ξεκίνησε να κινείται με αργούς ρυθμούς. Ένας-ένας, οι έμποροι στέκονταν μπροστά στο γραμματικό, άνοιγαν τις χούφτες τους, και του έδειχναν ένα δείγμα από τη σοδειά τους. Ο γραμματικός επιθεωρούσε τους χουρμάδες με μια έκφραση έκδηλης ξινίλας στο πρόσωπό του, και σημείωνε την ποσότητα.

“Το ένα πέμπτο. Ζύγισε και φύγε”. Επαναλάμβανε σε κάθε έμπορο.

Όταν ήρθε η σειρά του γέρου, οι μεγαλέμποροι είχαν ζυγίσει τα μερίδια τους και είχαν φορτώσει τα κάρα.

Ο γέρος προχώρησε μπροστά, ανοίγοντας τις χούφτες του μπροστά στον γραμματικό.

Ο γραμματικός επιθεώρησε το δείγμα των χουρμάδων με δυσπιστία.

Ο γέρος έπιασε με το βλέμμα του τον Γιακούμπ να λέει κάτι στους συνοδούς του.

Ο γραμματικός έπαψε να κοιτάει τις χούφτες του γέρου, έγραψε κάτι στο βιβλίο του βιαστικά, και έστρεψε το βλέμμα του προς το γέρο. Κατόπιν κοίταξε φευγαλέα τον Γιακούμπ, ο οποίος έγνεψε συνωμοτικά.

“Μπορείς να πάρεις το ένα δέκατο”, αναφώνησε ο γραμματικός, αποφεύγοντας να κοιτάξει το γέρο κατάματα.

“Το... δέκατο... γιατί;” έκλαψε ο γέρος.

“Οι χουρμάδες σου είναι γεμάτοι σκόνη και... ε... δεν έχουν ζωηρό χρώμα”, είπε ο γραμματικός.

“Ένα δέκατο, προχώρα”. Συνέχισε αυστηρά.

Ο γέρος μάζεψε τις χούφτες του μονολογώντας.

“54 χρόνια... ο νόμος λέει το ένα πέμπτο... πώς θα στείλω τα λεφτά...”

Περπάτησε προς το σωρό με τους σάκους, περνώντας μπροστά από τον Γιακούμπ ο οποίος αστειευόταν με τους άνδρες του.

“Πιο ζωηρά χρώματα την επόμενη φορά, μικρέ!”, είπε φωναχτά και έπιασε την κοιλιά του από τα γέλια.

Ο γέρος κοντοστάθηκε και κοίταξε τον ουρανό. Έπιασε ένα μαδέρι από το κάρο του και γύρισε απότομα προς το Γιακούμπ. Το μαδέρι προσγειώθηκε με δύναμη στο κεφάλι του, κάνοντας τον να πέσει καταγής. Μια χούφτα δόντια εκσφενδονίστηκαν από το στόμα του.

Όλη η πλατεία έτρεξε προς το γέρο που χαμογελούσε καθώς έβλεπε τον Γιακούμπ να πνίγεται από το αίμα του.

ΑΘΗΝΑ ΚΟΥΤΖΟΓΛΟΥ

Το Ταξίδι

«Πρώτη φορά πετάτε;»

Η Αμέλια άνοιξε τα μάτια της γυρίζοντας ταυτόχρονα το κεφάλι της προς την κατεύθυνση της κυρίας που μίλησε.

«Ναι. Πρώτη φορά. Πάλι συνοφρυωμένη ήμουν;»

«Όχι, όχι, αλλά είχατε κλειστά τα μάτια, και σκέφτηκα...»

«Ότι φοβάμαι. Ναι, φοβάμαι τα αεροπλάνα.»

«Κοντεύουμε όπου να 'ναι. Σε κάνα μισάωρο, δηλαδή, πάνω-κάτω.»

«Ωραία, ευτυχώς.»

Η κυρία έστρεψε την προσοχή της στο παιδάκι που καθόταν δίπλα της, εγγονάκι μάλλον, που τράβηξε το μανίκι της για να της δείξει τη ζωγραφιά του.

«Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον!» είπε η Αμέλια, κι η κυρία χαμογέλασε.

Φοβόταν τα αεροπλάνα, πράγματι, τα έτρεμε, αλλά δεν ήταν αυτός ο λόγος που είχε κλείσει τα μάτια της. Επιχειρούσε, κάτι που έκανε αρκετά συχνά πλέον, να συγκεντρωθεί σαν σε διαλογισμό, και το κλείσιμο των ματιών τη βοηθούσε. Αναζητούσε τη φωνή μέσα στο μυαλό της για να συνδεθεί μαζί της, αλλά, από τη στιγμή της επιβίβασης στο αεροπλάνο και κατά τη διάρκεια της πτήσης μέχρι και τώρα, η φωνή δεν ανταποκρίθηκε. Βέβαια, πάντα η φωνή ήταν αυτή που την καλούσε κι όχι το αντίθετο.

Ήταν ενθουσιασμένη, και ο ενθουσιασμός της υπερίσχυε του φόβου για τα αεροπλάνα. Μπροστά στην προοπτική μιας ολοκληρωμένης νοερής σύνδεσης με τη φωνή, τον περίφημο Οψιδιανό, με μια ζωτική δηλαδή δύναμη και ενέργεια, αστείρευτη ενέργεια, όπως πίστευε ότι αντιπροσώπευε, ο φόβος για τα αεροπλάνα έμπαινε σε δεύτερη ή και τρίτη ή και τέταρτη μοίρα. Είχε αποφασίσει, με δυσκολία, εννοείται, γιατί κάθε απόφαση την έπαιρνε δύσκολα, πως δεν θα άφηνε αυτόν τον φόβο να της στερήσει την ευκαιρία να βρει... το πεπρωμένο της; Έναν σκοπό στη ζωή της;

Θα πήγαινε κατευθείαν στο ξενοδοχείο για το τσεκ-ιν και για να τακτοποιηθεί στο δωμάτιό της και την επόμενη μέρα, το πρωί, θα ξεκινούσε για το ηφαίστειο. Ανυπομονούσε να πάει, αλλά προτιμάει το φως από το σκοτάδι. Στο ηφαίστειο θα βρίσκεται ο Οψιδιανός, η φωνή όπως την αποκαλούσε η ίδια για πολύ καιρό, εδώ και δύο χρόνια περίπου, μέχρι που της αποκάλυψε το όνομά του πριν από λίγες εβδομάδες.

«Λέγε με Οψιδιανό».

«Οψ... Οψιδιανό. Όπως το ηφαιστειακό πέτρωμα. Φανταστικό.»

«Το ηφαιστειο με σκεπάζει και με φανερώνει ταυτόχρονα: με τη λάβα του με κρύβει, με τη λάβα του με έβγαλε στην επιφάνεια. Αν σταθείς ενώπιον του μαύρου γυαλιστερού βράχου που φέρει τ' όνομά μου και ακουμπήσεις τα χέρια σου πάνω του, θα νιώσεις μια δύναμη που όμοιά της δεν έχεις ξαναιώσει. Η σύνδεσή μας θα δυναμώσει σε βαθμό που δεν φαντάζεσαι. Και θα βρεις τις απαντήσεις που ψάχνεις. Εδώ, στο σπίτι μου.»

«Και εσύ; Τι θα αλλάξει σε εσένα;»

«Η σύνδεση δεν είναι μονόπλευρη. Η δύναμη και η ενέργεια που μεταφέρω πρέπει να μοιράζεται, γιατί αλλιώς θα χαθεί. Και μαζί της θα αφανιστώ και εγώ.»

Αντικρίζοντας το επιβλητικό ηφαιστειο που υψωνόταν σε μεγάλη απόσταση μπροστά της, ένιωσε δέος. Είχε διαβάσει για αυτό το εκπληκτικό δημιούργημα της φύσης από βιβλία και είχε δει φωτογραφίες του και βίντεο στο διαδίκτυο. Αλλά αυτό που ορθωνόταν μπροστά της ήταν το κάτι άλλο. Ήταν μεγαλειώδες. Αφήνοντας το βλέμμα της να περιπλανηθεί στο απίστευτο θέαμα, ένιωσε να πλημμυρίζει από ηρεμία. Μια ηρεμία πρωτόγνωρα λυτρωτική. Που ερχόταν σε απόλυτη αντίθεση με τη συνταρακτική αποκάλυψη της προηγούμενης νύχτας, που την άφησε άυπνη και αναστατωμένη, μετά την απρόσμενη αλλαγή στάσης του *περίφημου*, όπως από θαυμασμό τον αποκαλούσε, Οψιδιανού, με το που έφτασε στην ευρύτερη περιοχή του ηφαιστείου και στο ξενοδοχείο όπου θα έμενε.

Η φωνή μέσα στο μυαλό της είχε γίνει όχι μόνο πιο καθαρή και δυνατή, αλλά είχε μεταμορφωθεί σε πειστική και εχθρική. «Το δικό σου το ταξίδι δεν είναι δίχως τέλος! Τελειώνει κάπου εδώ, με την ελευθέρωσή μου. Θα έρθεις τώρα να με βρεις, αυτή τη στιγμή, όχι αύριο, γιατί μόνο αυτό έχει σημασία!» Μάταια προσπαθούσε να καταλάβει την αιτία αυτής της έκρηξης θυμού... επειδή θα πήγαινε στον βράχο αύριο το πρωί;

«Πρόσεξε καλά αυτό που θα σου πω, Α - μ - έ - λ - ι - α.» (Πρώτη φορά άκουγε το όνομά της σε αυτόν τον – απειλητικό; – τόνο). «Περίμενα τρία ολόκληρα χρόνια γι' αυτή τη στιγμή, από τότε που τρύπωσα για πρώτη φορά στα όνειρά σου, ρίχνοντας τον σπόρο της επιθυμίας να ασχοληθείς με τα ηφαιστεια. Εγώ κράτησα το όνειρο στη σκέψη σου μέχρι να ξυπνήσεις και να νομίζεις ότι σου ήρθε ξαφνικά η ιδέα να διαβάσεις για αυτά. Εγώ τρύπωσα στο μυαλό σου αρχικά σαν σκέψη και μετά σαν φωνή και μετά σου αποκαλύφθηκα. Ήρθες μέχρι εδώ για να με ελευθερώσεις! Και αυτό ακριβώς θα κάνεις! Αυτή είναι η αποστολή σου!»

«Μα το ηφαιστειο είναι το σπίτι σου...»

«Το ηφαιστειο είναι η φυλακή μου!»

Ο Οψιδιανός σίγησε μετά από αυτό το ξέσπασμά του. Είχε φτάσει πολύ κοντά στο να ελευθερωθεί επιτέλους, πολύ κοντά για να κάνει τώρα λάθος. Όμως η Αμέλια ήταν πλέον διστακτική, κάτι που δεν το περίμενε. Της είχε επιτρέψει, από την αδημονία του για την επικείμενη επιστροφή του, να δει μια πλευρά του, την αληθινή πλευρά του, που δεν της άρεσε. Έπρεπε να είχε συγκρατηθεί λίγο ακόμα, αλλά πώς να συγκρατηθεί ξέροντας ότι η στιγμή της πολυπόθητης απελευθέρωσής του ήταν τόσο κοντά; Κι όμως η Αμέλια ήταν η ιδανική γι' αυτή την αποστολή. Είχε αποδεχτεί την

πιθανότητα μια «ανώτερη» δύναμη να της μιλά μέσα στο μυαλό της, είχε αγκαλιάσει την ιδέα της σύνδεσης με μια ενέργεια το μέγεθος της οποίας δεν μπορούσε να αντιληφθεί, είχε ξεπεράσει τον φόβο της να ταξιδέψει με αεροπλάνο, είχε φτάσει μέχρι το ηφαίστειο, ένα βήμα μακριά από τη φυλακή του! Ούτε ο ίδιος δεν ήξερε εάν θα ξαναείχε άλλη ευκαιρία να ελευθερωθεί από αυτή τη σιχαμερή φυλακή, να βγει στην επιφάνεια, να εξαπολύσει τη δύναμή του, το μένος του, το σκοτάδι του! Θα της δώσει λίγο χρόνο να ηρεμήσει κι ύστερα θα την υποτάξει στη θέλησή του.

«Αντίο, *φωνή*» ακούστηκε η Αμέλια, όσο αδύνατο κι αν του φάνταζε αυτό: μόνο εκείνος μπορούσε να ανοίξει τη δίοδο επικοινωνίας τους και να συνδεθεί νοερά μαζί της, εκείνη δεν μπορούσε να τον βρει πρώτη. Ήταν αδύνατο!

ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ ΕΛΕΝΗ

Η Χαραμάδα στον Τοίχο

“Λούκας! Λούκας, ξύπνα!”

Ήταν μία από εκείνες τις νύχτες που ο χειμωνιάτικος αέρας είχε ξεχάσει να σταματήσει. Το χιόνι συνέχιζε να πέφτει και ο δυνατός άνεμος το παρέσερνε αχόρταγα σκεπάζοντας κάθε πέτρα, κάθε δέντρο, κάθε σπίτι. Το κερί στο ξύλινο κομμάδι είχε σβήσει προ πολλού.

Ο Λούκας άνοιξε τα μάτια του τρομαγμένος. Τα πετάρισε δυο τρεις φορές προσπαθώντας να συνηθίσει στο σκοτάδι και να καταλάβει ποιος τον ξύπνησε.

“Έλα! Ώρα να φύγουμε!”, συνέχισε ψιθυριστά η φωνή.

“Τομ;”

“Ναι, εγώ είμαι! Σήκω!”

Ο Λούκας ανασηκώθηκε και έτριψε τα μάτια του.

“Τι συμβαίνει;”, ρώτησε τραβώντας την τρύπια κουβέρτα πάνω του. Το κρύο ήταν τόσο τσουχτερό που η παλιά χλιοστρυπημένη κουβέρτα του ορφανοτροφείου μπορούσε μόνο να του προσφέρει την πρόχειρη παρηγοριά ότι τουλάχιστον δε θα πέθαινε μέσα στις δανεικές του πυτζάμες.

“Τα έχω ετοιμάσει όλα!”, ψιθύρισε πάλι ο Τόμας και τον ξεσκέπασε. “Ντύσου!”

Μέσα στο ημίφως από τις αντανάκλασεις του φωτός στο χιόνι, ο Λούκας διέκρινε το σακίδιο του φίλου του: ένα κομμάτι караβόπανο από αυτά που τους έδιναν να σκουπιστούν μετά το Σαββατιάτικο μπάνιο, δεμένο με συρματόσχοινο φτιαγμένο από το πλέγμα που περιτριγύριζε την αποθήκη του μαγειρείου και που σπάνια κατάφερνε να κρατήσει έξω τα πεινασμένα αγόρια. Φόρεσε τα ρούχα του πάνω από τις πυτζάμες, έβαλε τις δυο νούμερα μεγαλύτερες μπότες του στα ντυμένα με χοντρές κάλτσες πόδια του, έριξε το ημίπαλτο στους ώμους και στερέωσε μια ξεφτισμένη τραγιάσκα στο κοντοκουρεμένο ξανθό του κεφάλι.

Περίμενε μέρες αυτή τη στιγμή της απόδρασης, αλλά τώρα είχε αρχίσει να αγχώνεται. Έξω χιόνιζε κι έκανε κρύο. Τα χνάρια τους όμως θα σκεπάζονταν αμέσως από το φρέσκο χιόνι που θα έπεφτε πάνω στα αποτυπώματα από τις μπότες τους και σίγουρα κανένας δε θα ήταν πρόθυμος να βγει για να τους ψάξει με τέτοιο καιρό. Με την ελπίδα του για ένα καλύτερο μέλλον να αναθερμαίνεται, έριξε ένα ξεδοντιάρικο χαμόγελο στο φίλο του και τον χτύπησε μαλακά στην

πλάτη.

“Πάμε!”

Γύρω τους τα υπόλοιπα αγόρια ανασάλευαν κάτω από τις κουβέρτες τους σε μια προσπάθεια να ζεσταθούν. Ο Τόμας και ο Λούκας προχώρησαν με σταθερό συγχρονισμένο βηματισμό προς την πόρτα. Ο Τόμας έβγαλε από την τσέπη του το κλειδί. Η πρόσφατη ασθένειά του τον είχε βοηθήσει να παραμείνει μέρες στο αναρρωτήριο και να καταφέρει να πάρει το αντικλείδι του κοιτώνα τους από τη νοσοκόμα που είχε ένα για κάθε δωμάτιο, για την περίπτωση κάποιο παιδί να αρρώστιασε μέσα στη νύχτα.

Βγήκαν αθόρυβα χωρίς να πάει τίποτα στραβά. Οι διάδρομοι άδειοι και παγωμένοι. Τα παράθυρα σφραγισμένα με τις βαριές κουρτίνες τους να τα καλύπτουν από πάνω ως κάτω. Αλλά αν προχωρούσες δεξιά στο διάδρομο, ανέβαινες την αριστερή σκάλα κι έστριβες πάλι αριστερά, τότε μπροστά σου θα έβρισκες το ανατολικό παράθυρο. Εκεί, δίπλα από τον φαγωμένο σοβά υπήρχε μια χαραμάδα. Μια χαραμάδα τόση δα από ξεφλουδισμένο χρώμα και πλίνθο. Έτσι να έκανες με το χέρι σου, ο σοβάς έπεφτε και εσύ βρισκόσουν μέσα στην καμινάδα της κουζίνας.

Η μύτη του Τόμας είχε οσμιστεί πριν μήνες μια γνώριμη μυρωδιά σε εκείνο το σημείο. Και ήταν μια Τετάρτη που η μαγείρισσα είχε κάψει το βραστό και όλη η κάπνα από τον ξυλόφουρνο είχε ανέβει μέχρι το ανατολικό παράθυρο και ξετρύπωσε από εκείνη τη μικρή - τόση δα - χαραμάδα. Και τότε του ήρθε η ιδέα. Ήρθε και βρήκε τον Λούκας στο προαύλιο και του το ‘πε. Εκεί ο τοίχος έχει σπάσει. Μάλλον όταν είχε πάρει παλαιότερα φωτιά η κουζίνα του ορφανοτροφείου, οι φλόγες είχαν κάψει όλη την έκταση της προχειροφτιαγμένης καμινάδας, με αποτέλεσμα να καεί και ο τοίχος. Αργότερα έφτιαξαν όπως όπως το σημείο και το πέρασαν με σοβά και χρώμα. Αλλά η ζέστη έσκαγε το λεπτό στρώμα από μέσα και η μυρωδιά περνούσε από τη χαραμάδα, που αν την πατούσες με το δάχτυλο καταλάβαινες ότι μπορούσε να γίνει μια μεγάλη τρύπα που οδηγεί στην καμινάδα. Το μόνο που είχαν να κάνουν ήταν να κατεβάσουν ένα σκοινί και να βρεθούν στην κουζίνα. Κάθε Σάββατο ερχόντουσαν να αφήσουν τρόφιμα και εφόδια στην κουζίνα, οπότε αν βρίσκονταν εκεί την ώρα της μεταφοράς, θα πετάγονταν σαν σίφουνες από το τζάκι στην κουζίνα και από κει στην πόρτα της εξόδου, την ώρα που θα κουβαλούσαν τα βαριά σακιά στο εσωτερικό. Θα έμπαιναν κάτω από το κάρο μέχρι αυτό να βγει από την είσοδο του οικοτροφείου και μετά θα ξεκρεμιόντουσαν από κει και θα ‘πεφταν στο έδαφος. Και μετά, θα έτρεχαν προς την ελευθερία.

Και, να τώρα. Στέκονταν και οι δυο μπροστά από τον φρεσκοσοβατισμένο τοίχο δίπλα από το ανατολικό παράθυρο. Κοιτούσαν μια μικρή πρόχειρη πινακίδα, πάνω σε βρεγμένο ξύλο: “ΠΡΟΣΟΧΗ ΥΓΡΟ”.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΕΛΕΝΑ

Οικογενειακό Τρενάκι Συναισθημάτων

Η ημέρα είναι Παρασκευή 22 Δεκεμβρίου. Ο παγωμένος ήλιος ξεπροβάλει σιγά σιγά και αντανακλάται στο ελαφρύ απάτητο λευκό χιόνι που βύθισε τις αυλές του Εμπορίου ενώ ο καπνός αρχίζει να αχνοφαίνεται από τις στρόγγυλες καμινάδες. Σαν ξημερώσει, ο παππούς της Ευανθίας αφού καθαρίσει το χιόνι από το πετρόχτιστο μονοπάτι του σπιτιού του δίπλα στην επιβλητική εκκλησία στον λόφο, την συνοδεύει μέχρι το σχολείο και έπειτα συναντάει τους φίλους του στο καφέ της πλατείας κάτω από τον γέρικο πλάτανο. Επικρατεί απόλυτη ηρεμία ώσπου να ανοίξουν τα μαγαζιά. Ο κόσμος γεμίζει τα στενά του χωριού για να προλάβει να κάνει τις τελευταίες αγορές πριν το χριστουγεννιάτικο τραπέζι.

Μόλις το ρολόι στο κέντρο της πλατείας σημάνει δύο και ηχήσει διαπεραστικά ο χτύπος του κουδουνιού, εξορμούν σαν αλαφιασμένο κύμα όλα τα παιδάκια του δημοτικού από την κεντρική είσοδο έτοιμα να πέσουν στις αγκαλιές των γονιών τους και να γιορτάσουν τα Χριστούγεννα. Ανάμεσα σε αυτούς περιμένει και η μαμά της Ευανθίας, η Αναστασία. Πέρυσι στην θέση της βρισκόταν ο παππούς, αλλά σήμερα η Αναστασία πήρε άδεια προκειμένου να δει ζωγραφισμένο στο πρόσωπο της Ευανθίας ένα πλατύ χαμόγελο και να νιώσει μια ζεστή αγκαλιά. Η μικρή Ευανθία με το που αντίκρισε την μητέρα της έπεσε στην αγκαλιά της και την γέμισε με φιλιά.

Η αγάπη της για αυτήν παρόλο που ήταν τεράστια δεν ήταν αρκετή για να καλύψει το κενό του πατέρα της. Ο πατέρας της Ευανθίας, ο Μάρκος, είναι γιατρός και είχε φύγει πριν ενάμιση χρόνο από το σπίτι για να παρέχει πρώτες βοήθειες στις χώρες που βρίσκονταν σε πόλεμο. Χωρίς καμιά επικοινωνία και κανένα γράμμα οι ελπίδες σωτηρίας του όλο και μικραίνουν όσο περνούσαν οι μήνες, ώσπου ένα μεγάλο σύννεφο δυστυχίας σκέπασε το σπιτικό τους.

Αφού έπιασε το χέρι της μαμάς της, η Ευανθία χαιρέτησε τους φίλους της και στάθηκε για μια στιγμή να θαυμάζει τον πατέρα της συμμαθήτριάς της καθώς παίζανε κυνηγητό στην αυλή. Ο πόνος της απουσίας του πατέρα της είχε πάρει μια μορφή καθώς οι αναμνήσεις από εκείνον διέτρεχαν το μυαλούδάκι της. Την ίδια μέρα πέρυσι δεν είχε νιώσει τον ίδιο πόνο γιατί οι αναμνήσεις της ήταν ακόμα νωπές και ήλπιζε ακόμα πως ο πατέρας της θα γυρίσει. Για τις επόμενες δύο ημέρες η Ευανθία βοηθούσε την γιαγιά της να ψήσει τα τσουρέκια που τόσο πολύ λαχταρούσε όλο τον χρόνο, και να προετοιμάσει την βασιλόπιτα του σπιτιού. Η γιαγιά της ποτέ δεν παρέλειπε να φτιάξει βασιλόπιτες και για τους άστεγους του χωριού. Παραμονή πρωτοχρονιάς, λοιπόν, και πριν καλά καλά μπει ο νέος χρόνος άφηνε ζεστές βασιλόπιτες και ζεστά μάλλινα ρούχα δίπλα τους όταν κοιμούνταν.

Την Κυριακή, ανήμερα Χριστουγέννων, το ξημέρωμα η Αναστασία πήγε στην εκκλησία με την Ευανθία που χαιρόταν πάντα να γιορτάζει την γέννηση του Χριστού στην εκκλησία δίπλα από το σπίτι της και να παίρνει κέρασμα μετά την

λειτουργία από τις καραμέλες και το νόστιμο ζεστό τυρί που προσφερόταν για να λήξει η νηστεία. Μετά την εκκλησία αφού κοιμήθηκε για να ξεκουραστεί, ξύπνησε και ξεκίνησε να βοηθάει στις προετοιμασίες του τραπέζιου. Φέτος τα Χριστούγεννα θα ερχόταν και η αδερφή της Αναστασίας από τον Καναδά με την οικογένεια της, για να γιορτάσουν όλοι μαζί. Η Ευανθία ήταν πολύ ανυπόμονη να περάσει ο χρόνος και να δει ξανά τους δυο ξαδέρφους της αλλά δεν μπορούσε να παραβλέπει πως η παρουσία του πατέρα θα της έδινε την διπλάσια χαρά. Η Αναστασία γνώριζε πως τα Χριστούγεννα αποτελούν ιδιαίτερη γιορτή για την κόρη της γιατί έχει την ευκαιρία να περνά χρόνο με τους γονείς της, γεγονός που την πλήγωσε πολύ βλέποντας την λύπη που καταπολεμούσε η Ευανθία.

Ο χρόνος κύλησε και έφτασε η ώρα του μεσημεριανού γεύματος. Ο παππούς όπως πάντα έδωσε τις ευχές του για την νέα χρονιά και ευχαρίστησε για όλα τα καλά που συνέβησαν την χρονιά που επρόκειτο να φύγει. Όλοι περιμένανε πως θα δώσει ελπίδα για τον ερχομό του Μάρκου αλλά προτίμησε να μην βαρύνει το κλίμα. Οι 2 οικογένειες λοιπόν φάγανε τα νοστιμότατα πιάτα που με τόσο μεράκι είχε προετοιμάσει η γιαγιά. Αφού την ευχαριστήσανε, η Αναστασία με την αδερφή της βοηθήσανε στην τακτοποίηση του τραπέζιου και μετά σεβίρανε το γλυκό. Η βραδιά έληξε πολύ αργά καθώς τα ξαδέρφια χορεύανε χωρίς σταματημό με συνοδεία χριστουγεννιάτικα τραγούδια και ατέλειωτο κυνηγητό. Όταν ήταν ώρα η Ευανθία να πάει πια για ύπνο, ευχαρίστησε τον Θεό για την τόσο ωραία μέρα, γεμάτη χαρά και παιχνίδι, και ευχήθηκε ο πατέρας της να πέρασε το ίδιο όμορφα όπου και αν βρισκόταν, είτε πατούσε έδαφος είτε όχι. Η λύπη της για αυτόν μετατρεπόταν σε ευγνωμοσύνη για όσα νιώθει όταν βρίσκεται και περνά χρόνο με ανθρώπους που αγαπά και την αγαπούν αρκετά ώστε να μην νιώθει εντελώς μόνη. Όσο πόνο και αν ένιωθε τις μέρες που ακολούθησαν την απουσία του στην αυλή του σχολείου και την μεγάλη γεμάτη στοργή αγκαλιά του, έβλεπε με αισιοδοξία το γεγονός πως υπάρχουν και άλλες πηγές αγάπης που μπορούν να απαλύνουν τον πόνο από την απουσία της πατρικής φιγούρας, αλλά σίγουρα όχι να την αντικαταστήσουν.

Η γέννηση του Χριστού γέννησε και ελπίδα για το μέλλον. Ο χρόνος κυλούσε και οι πληγές της μικρής κοπέλας σιγά σιγά επουλώνονταν, αφήνοντας πάντα μια ανοιχτή. Την πληγή αυτή ήρθε να επουλώσει το άκουσμα ενός κουδουνιού τρία χρόνια μετά, στα γενέθλια της. Η Ευανθία είχε γυρίσει μόλις από το σχολείο και ήταν έτοιμη να φύγει για την προπόνηση όταν άκουσε το κουδούνι. Κατευθύνθηκε λοιπόν προς την πόρτα και αφού την άνοιξε τελικά, δεν πίστευε στα μάτια της. Ο πατέρας της είχε γυρίσει. Βρισκόταν ζωντανός μπροστά της, ελαφρώς γερασμένος και φανερά καταπονημένος. Όρμηξε στην αγκαλιά του και δε τον άφησε έως ότου άκουσε την κραυγή της μητέρας της που είχε γυρίσει από την δουλειά.

Η αγκαλιά των τριών μας ήταν ένα συνονθύλευμα αγάπης, πόνου, απόστασης, ελπίδας, φόβου, και τελικά δικαίωσης. Η οικογένεια μας μεγάλωσε σύντομα καθώς απέκτησα έναν μικρό αδερφό έναν χρόνο αργότερα. Οι μέρες που πέρασαν από τότε που επέστρεψε ο πατέρας μου ήταν ζωντανό παράδειγμα της ιαματικής αγάπης που μας ένωνε και του θαύματος που ζήσαμε. Αυτή ήταν η ιστορία της οικογενείας μου.

ΑΝΤΕΛΛΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Έρωτας με Γεύση Εσπρέσο

Η νεαρή γυναίκα περπατά κοιτάζοντας την ώρα, στην οθόνη του κινητού της τηλεφώνου. Πρέπει να φτάσει γρήγορα στην καφετέρια της γειτονίας, καθώς εκεί την περιμένει ο σύντροφός της.

Πριν από δεκαπέντε λεπτά της τηλεφώνησε και της ανακοίνωσε ότι την περιμένει, στο αγαπημένο του στέκι. Η έκπληξή της ήταν μεγάλη, γιατί ήξερε ότι ο αγαπημένος της θα ήταν στην δουλειά. Το ιδιαίτερο μάθημα, που λογικά έπρεπε να παραδίνει αυτή την στιγμή, έχει ακυρωθεί.

Χρειάστηκε μόλις δεκαεφτά λεπτά, για να ετοιμαστεί και να περπατήσει μέχρι εκεί. Υποπτεύεται όμως ότι ο σύντροφός της δεν θα είναι ικανοποιημένος, καθώς δεν του αρέσει να περιμένει.

Δεν θα τον ενδιέφερε να ακούσει ούτε για την αποπνικτική ζέστη του μεσημεριού, αλλά ούτε το γεγονός ότι η γυναίκα ήταν έτοιμη να αποκοιμηθεί όταν της τηλεφώνησε. Όλα αυτά ήταν απλές δικαιολογίες για τον ίδιο. Το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν θα την περιμένει άλλο...

Η νεαρή γυναίκα είναι στον εξωτερικό χώρο του καταστήματος. Μόλις πάτησε τα πόδια της στην ξύλινη κατασκευή, άρχισε να ψάχνει τον αγαπημένο της.

Με μεγάλη χαρά αντιλαμβάνεται αμέσως ότι εκείνος θα έχει καθίσει στο εσωτερικό του μαγαζιού, πράγμα που σημαίνει ότι μάλλον θα γλιτώσει και την υπερβολικά υψηλή, για την εποχή, ζέστη αλλά και τις φωνές του. Ίσως σήμερα να φανεί τυχερή και να μην της κάνει κάποια σκηνή. Όμως η καφετέρια φαίνεται άδεια.

Είναι μόνο πέντε βήματα μακριά από την κλειστή, για ευνόητους λόγους, γυάλινη πόρτα, όταν αντιλαμβάνεται, πίσω από το τζάμι, μια γνωστή φιγούρα. Μπροστά από τον λευκό πάγκο είναι όρθιος ένας άνδρας με γυρισμένη την πλάτη του, που της φαίνεται γνωστός.

Καθώς ανοίγει τραβώντας προς τα έξω την πόρτα, ξεκίνα την αναζήτηση του συντρόφου της, έρχεται όμως αντιμέτωπη με έναν παλιό της γνώριμο. Μπροστά της βλέπει τον άνδρα με τον οποίο ήταν ερωτευμένη για ένα αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα.

Αμέσως μόλις τον αντίκρισε, ένα έντονο συναίσθημα φόβου την κατέκλισε. Τόσο για την συμπεριφορά του νεαρού άνδρα, όσο και για την αντίδραση του συντρόφου της.

Στην αρχή της γνωριμίας τους είχε κάνει το λάθος να του μιλήσει γι' αυτόν τον άνδρα και για τα αισθήματα που είχε νοιώσει για εκείνον.

Ο σύντροφός της είχε δείξει κατανόηση. Αλλά καθώς περνούσε ο χρόνος άρχισε να της κάνει σκηνές ζήλιας, κυρίως για πράγματα ή καταστάσεις που δημιουργούσε η φαντασία του.

Τώρα που βρίσκεται μπροστά της δεν μπορεί να φανταστεί πως θα αντιδράσει, ούτε ο σύντροφός της αλλά ούτε και νεαρός άνδρας...

Όμως αυτός δεν δείχνει να την αναγνωρίζει. Δεν κάνει καμία κίνηση για να την χαιρετήσει, ούτε καν της μιλάει καθώς περνάει δίπλα της. Μόνο ένα χαμόγελο σχηματίζεται στο πρόσωπο του, μια στιγμή πριν χαθεί από μπροστά της, και τα γαλάζια του μάτια κοιτάζουν βαθιά μέσα στα δικά της πράσινα.

Ο άνδρας που πόθησε και ποθεί τόσο πολύ, ακόμα και τώρα, συνεχίζει να περπατά και να απομακρύνεται.

Τα χείλη τους δεν είπαν τίποτα..

Από τα στόματα τους δεν βγήκε καμία λέξη...

Αλλά αυτό το βλέμμα τής είπε τόσα πολλά...

Ό,τι προσπαθούσε τόσο χρόνια να κρύψει, σε μια μόνο στιγμή, επέστρεψε πιο δυνατό και πιο έντονο από ποτέ...

Η νεαρή γυναίκα περπατά μέχρι το γωνιακό τραπέζι όπου την περιμένει ο άντρας, που πίστευε μέχρι πριν μερικά δευτερόλεπτα ότι θα περνούσε μαζί του τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής της. Αλλά πλέον όλα της τα συναισθήματα έχουν αλλάξει. Μοιάζουν σαν ένα μπερδεμένο κουβάρι από πολύχρωμες κλωστές, που είναι αδύνατο να ξεμπερδέψει όσο και αν προσπαθεί.

Η καρδιά στο στήθος της χτυπάει δυνατά, για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια. Είναι σαν να της λέει να τρέξει πίσω του, αλλά η λογική δεν της το επιτρέπει.

Με το δεξί της χέρι σέρνει την καρέκλα πάνω στο γυαλιστερό μάρμαρο και πέφτει με δύναμη επάνω της, λες και αυτός ο αγώνας για να κάνει το σωστό την έχει εξαντλήσει. Μπροστά της υπάρχει ένα μικρό λευκό φλιτζάνι με δύο τρεις γουλιές καφέ εσπρέσο.

“Έτσι θα είναι η ζωή μου και στο μέλλον; Πικρή σαν τον καφέ”, άρχισε να αναρωτιέται.

Σήκωσε το βλέμμα της από το σκούρο καφέ υγρό και κοίταξε τον άνθρωπο που είχε απέναντι της. Τα μάτια της δεν βλέπουν πλέον τον σύντροφό της, αλλά τον άνδρα που είχε ερωτευτεί πριν από επτά χρόνια. Την εποχή που ήταν χαρούμενη και ευτυχισμένη. Τότε που η ζωή της ήταν γλυκιά, σαν την ζεστή σοκολάτα που της άρεσε να απολαμβάνει μαζί του.

Πλέον ξέρει ότι όλο αυτό είναι λάθος, αλλά δεν την νοιάζει. Έχει πάρει την απόφαση της και ξέρει ακριβώς τι πρέπει να κάνει...

Ένα μεγάλο χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπο της, αποκαλύπτοντας τα λευκά της δόντια, την ίδια στιγμή που πεταγόταν όρθια.

“Πρέπει να κάνω κάτι”, είπε στον έκπληκτο άντρα και έφυγε τρέχοντας χωρίς να δώσει κάποια άλλη εξήγηση.

Συνέχισε να τρέχει μέχρι το σπίτι, αλλά το μόνο πράγμα που σκέφτεται είναι τα γαλάζια του μάτια. Στο μυαλό της υπάρχει μόνο ένα πράγμα...

Να μαζέψει τα ρούχα της και να φύγει μακριά.

Να πάει και να βρει εκείνον που αγαπά.

Να γίνει επιτέλους ευτυχισμένη.

ΓΑΛΑΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ταξίδι στη Μέσο-Αμερική

Πριν από περίπου οκτώ χρόνια μου τηλεφώνησε ο θείος μου και μου πρότεινε να συνταξιδέψουμε οργανωμένα στο Μεξικό, τη Γουατεμάλα και τις Ονδούρες. Η θέση δεν είχε κλειστεί για μένα, αλλά για τη δεύτερη σύζυγό του. Αναπάντεχα, η θέση έμεινε ελεύθερη εξαιτίας της νεοαποκτηθείσας φοβίας της για τα αεροπλάνα κι ο θείος είχε ήδη δώσει προκαταβολή. Εγώ στα εικοσιέξι μου τότε και χρωστώντας πάνω από τα μισά μαθήματα για να πάρω το πτυχίο μου, αποφάσισα να πάω. Ήξερα πως τέτοιες ευκαιρίες παρουσιάζονται, συνήθως, μόνο μια φορά στη ζωή μας.

Τα οργανωμένα ταξίδια προσελκύουν ένα ιδιαίτερο κολλάζ ανθρώπων που συνήθως διαθέτουν χρήματα και χρόνο και βαριούνται ή φοβούνται να οργανώσουν ταξίδια μόνοι τους. Το συγκεκριμένο ταξίδι, βέβαια, είναι συνετό να το κάνει κανείς οργανωμένα μιας και πρόκειται για χώρες με υψηλή εγκληματικότητα. Δεν ένιωσα κάτι τέτοιο καμία από τις δεκαπέντε μέρες που περάσαμε εκεί. Η διάρκεια του ταξιδιού ήταν όση είχαν οι σχολικές πασχαλινές διακοπές. Εν ολίγοις, η Ανάσταση μας βρήκε στην Αντίγκουα, πρωτεύουσα της Γουατεμάλας, αν δεν κάνω λάθος¹. Το ξενοδοχείο ήταν συγκλονιστικό και μια μένα που είμαι λάτρης του πλούσιου πρωινού, χτύπησε φλέβα χρυσού.

Το συγκλονιστικότερο, βέβαια, δεν ήταν ούτε οι ομορφιές του τόπου, ούτε οι άνθρωποι που αναμφισβήτητα υπήρξαν μοναδικοί κι ανεπανάληπτοι². Το γλυκό έδεσε, γιατί στο Κανκούν μια μέρα πριν πετάξουμε πίσω για Αθήνα, έχασα την παρθενιά μου. Στα εικοσιέξι μου. Υπερατλαντικά και με μια γυναίκα ετών σαραντατεσσάρων. Σημαντική στιγμή στη ζωή κάθε άντρα. Ναι, εντάξει εγώ το άργησα κάπως, όπως καθετί άλλο στη ζωή μου. Το πτυχίο μου, για παράδειγμα, το πήρα τελικά τριάντα χρονών μετά κόπων και βασάνων, αλλά τουλάχιστον δεν ήμουν παρθένος...

Και τώρα θα περάσω στις πικάντικες και ντροπιαστικές για μένα λεπτομέρειες. Σε κάποια φάση του δεκαπενθήμερου

¹ Τελικά Γουατεμάλα Σίτι είναι η πρωτεύουσα της Γουατεμάλα. Έτσι λέει η βικιπαίδεια τουλάχιστον.

² Για τους ταξιδιώτες θα σημειώσω τη βαρκάδα στο Ρίο Ντούλτσε, διότι το να διασχίζεις με ένα ταχύπλοο έναν ευρύ ποταμό που στις όχθες του υψώνονται πανύψηλοι κατάφυτοι και καταπράσινοι γκρεμοί είναι νομίζω μια εμπειρία πρωτόφαντη κι ανυπέρβλητη.

Α ναι, και το βράδυ της καθολικής Ανάστασης στην Αντίγκουα που στολίζουν τους πέτρινους δρόμους με άνθη που σχηματίζουν υπέροχα μωσαϊκά, τα οποία κατά την περιφορά καταπατούν μασκαρεμένοι με μυσταγωγικές φορεσιές στην απόχρωση του μοβ κατά κύριο λόγο.

ταξιδιού ο θείος παρατήρησε τη γυναίκα, που και σε μένα είχε κάνει εντύπωση και με ώθησε να της μιλήσω. Λόγω του συνεσταλμένου χαρακτήρα μου δυσκολεύτηκα, αλλά μέσω σημειωμάτων κατά τη διάρκεια των ατελείωτων διαδρομών μας με το πούλμαν κατάφερα να της μεταφέρω τα αισθήματά μου. Κι εκείνη ανταποκρίθηκε. Ένα βράδυ κανονίσαμε μυστικό ραντεβού στον περίβολο του ξενοδοχείου, ώστε να μην μας πάρει κάνα μάτι συνταξιδιωτών και πιθανόν να το πετύχαμε. Τότε και εκεί την φίλησα πρώτη φορά. Δεν το θυμάμαι καν αυτό το φιλή, ούτε και πως ένιωσα. Είχα φιλήσει και στο παρελθόν άλλωστε. Όχι πολλές, αλλά το είχα κάνει.

Μετά από λίγα λεπτά βρεθήκαμε στο δωμάτιο της, όπου καλούμουν να αποδείξω τον ανδρισμό και την εμπειρία μου στα θέματα του σεξ, γιατί φυσικά δεν της αποκάλυψα ποτέ πως ήμουν παρθένος. Απέτυχα παταγωδώς καθώς λόγω άγχους απόδοσης η εντολή δεν έφτανε στο καίριο σημείο του σώματός μου. Εκείνη μου είπε τότε: “Της νύχτας τα καμώματα τα βλέπει η μέρα και γελά”. Η ατάκα της θα μου μείνει χαραγμένη για πάντα. Την επόμενη μέρα ήταν πολύ εκνευρισμένη και δικαιολογημένα – και μας έριξε κι ένα σκληρό βρίσιμο – κι εγώ ένα μαύρο χάλι μιας και ήμουν ο υπαίτιος της κακής της διάθεσης. Είχα αποτύχει και δεν ήξερα αν θα μου δινόταν δεύτερη ευκαιρία. Τελικά, μου δόθηκε, αλλά δεν προχώρησε μιας και δεν είχα προφυλακτικά. Είχα αποτύχει να τα αξιοποιήσω και τα τρία το πρώτο μας βράδυ.

Η τρίτη φορά, όμως, ήταν και η καθοριστική. Φάνηκα αντάξιος των δικών μου προσδοκιών και κατάφερα να την ικανοποιήσω, κάτι που ήταν και η κύρια έγνοια μου. Μάλιστα μου είπε: “Είσαι φοβερός εραστής” ή κάτι παρόμοιο. “Που να 'ξερες” σκέφτηκα. Εγώ μάλιστα δεν ολοκλήρωσα ποτέ, αλλά καλύφθηκα που δεν την άφησα με το παράπονο, αν και μου είπε πως θα ήθελε να έχω κάνει την κίνηση μου νωρίτερα. Στερνή μου γνώση και τα λοιπά...

Σε όλο αυτό συνοδοιπόρος ήταν ο θείος μου που με ενθάρρυνε και μου έλεγε πως θα τα καταφέρω και στο τέλος δικαιώθηκε. Κατά κάποιον τρόπο το έκανα και για αυτόν. Θυμάμαι εκείνο το τελευταίο βράδυ στο Κανκούν και στο δωμάτιο της, αφού έδωσα τον καλύτερο εαυτό μου και δεν τελείωσα, να οδηγούμαι στο μπάνιο της για να ολοκληρώσω μόνος μου. Θρίαμβος! Δεν με πείραξε καθόλου, αλλά έπρεπε να το βγάλω από το σύστημα μου, γιατί θα πονούσα αλλιώς. Μετά βούτηξα στη θάλασσα-βούρκο του Κανκούν, απλώς για να λέω ότι το έχω κάνει. Μάπα...

Δεν διατήρησα καθόλου επαφές μαζί της και μάλιστα πάνε χρόνια που έχω διαγράψει τον αριθμό της από το κινητό μου. Ήταν, μάλλον, μια σιωπηρή συμφωνία διάρκειας λίγων ωρών που τις υπογραφές έβαλαν τα κορμιά μας σε μια πόλη από αυτές που χτίζονται λόγω της υπέρμετρης αλαζονείας του ανθρώπινου είδους. Το Κανκούν. Μια πόλη που πάνε τα Αμερικανάκια για να γιορτάσουν ασύδοτα με σεξ, ναρκωτικά και αλκοόλ το spring break από τα κολέγια τους. Πώς είναι το πατρινό καρναβάλι για τον Έλληνα φοιτητή; Ένα τέτοιο πράγμα. Μια αηδία. Που θα μείνει, όμως, για πάντα χαραγμένη μέσα μου εξαιτίας της.

Εξαιτίας της μαγκιάς και της υπομονής της να επιμένει στην προσπάθεια και να δώσει δεύτερη και τρίτη ευκαιρία. Άλλες κοπέλες δεν μου την έδωσαν αυτή την ευκαιρία. Δεν τις κατηγορώ φυσικά. Είναι πλήγμα για τον εγωισμό μιας γυναίκας να μην ερεθίσει τον άντρα που έχει στο κρεβάτι της. Όμως είναι μεγαλύτερο πλήγμα για τον άντρα που ξέρει πως πρωταρχικός του ρόλος είναι να ικανοποιηθεί αυτή πρώτα και ύστερα εκείνος, αν οι συνθήκες το επιτρέψουν.

Ο μακαρίτης ο παππούς μου, μου είχε πει – και κλείνω με αυτό: “Για κάθε δύο φορές που τελειώνει αυτή, εσύ θα τελειώνεις μια”. Προσπαθώ να το τηρώ. Άλλοτε το πετυχαίνω και άλλοτε όχι. Θα μείνω πάντα ιδανικός και ανάξιος εραστής...

ΖΑΡΚΑΔΑ ΜΑΡΙΑ

Λίγο πριν το Τέλος

Τώρα λίγο πριν το τέλος, προσπαθούσε να θυμηθεί πώς άρχισαν όλα. Δεν μπορούσε να ανασάνει καλά, κάπου-κάπου χανόταν μέσα στις σκέψεις του, αλλά ήθελε να μιλήσει. Ήθελε να θυμάται κάποιος την ιστορία του. Ήθελε με τον τρόπο του να κάνει, ίσως, ένα καλό, ή να βρει λύτρωση από τη συγχώρεση κάποιου, πριν ξεκινήσει το μόνο ταξίδι που είναι βέβαιο για όλους μας.

Στο κρεβάτι του νοσοκομείου, μόνος, με μόνη φροντίδα τις ελάχιστες περιποιήσεις από τις νοσοκόμες, σκεφτόταν πως έφτασε ως εκεί. Αυτός που είχε άλλα όνειρα για το μέλλον του. Προσπαθούσε να μιλήσει στις νοσηλεύτριες, αλλά αυτές δεν έδιναν σημασία. Είχαν πολύ δουλειά και ελάχιστη διάθεση να ασχοληθούν με ένα “πρεζόνι”, όπως το αποκαλούσαν. Έψαχνε με τα μάτια μέσα στο δωμάτιο να βρει κάποιον γνώριμο, κάποιον να του μιλήσει, ένιωθε το τέλος να έρχεται και δεν ήθελε να φύγει έτσι. Μόνο να μιλήσει ήθελε, να βρει έναν άνθρωπο να τον καταλάβει, κάποιον που δεν θα τον έβλεπε σαν “πρεζόνι”, αλλά σαν τον “Αντρίκο” όπως τον φώναζε ο συχωρεμένος ο μπαμπάς του.

Τα χαρακτηριστικά του, ακόμα και στη κατάσταση που ήταν, έδειχναν πως ήταν όμορφος νέος. Ψηλός, με κοντά μαύρα μαλλιά και γαλαζοπράσινα μάτια, το σώμα του αν και σχεδόν σκελετωμένο τώρα, έδινε σημάδια ότι στα νιάτα του ήταν γυμνασμένος. Στα νιάτα του, γιατί τώρα τι ήταν; Μόνο 32 ετών, αλλά αυτός ο “άσπρος σίφουνας” δεν αφήνει στο πέρασμά του νιάτα. Όσο περισσότερο μπαίνεις μέσα σ’ αυτόν το “σίφουνα”, τόσο αυτός θρέφεται, και θρέφεται με τα νιάτα.

Φαίνεται ότι ο Αντρέας είχε καρφώσει τα μάτια του, στο νέο εισαχθέντα ασθενή και την οικογένεια του, και είχε χαθεί στις σκέψεις του, όταν ψέλλισε “Συχώρα με πατέρα, σε απογοήτευσά.”

Είπες κάτι φίλε μου; του απάντησε μια φωνή.

Ο Αντρέας χρειάστηκε λίγα δευτερόλεπτα να επανέλθει στη πραγματικότητα και να καταλάβει ότι δίπλα του δεν ήταν ο πατέρας του, ήταν κάποιοι ξένοι. Για να δικαιολογηθεί για τη σύγχυση απάντησε:

Ο πατέρας σου είναι; Το είπε στον άγνωστο νεαρό που τον είχε αποκαλέσει εγκάρδια “φίλο”. Και έδειξε τον κύριο που κοιμόταν στο διπλανό κρεβάτι.

Ναι, ο πατέρας μου είναι, αρρώστησε ξαφνικά και ήρθαμε εσπευσμένα, απάντησε με ευγένεια ο νεαρός, αν και η μάνα του τον σκούνταγε για να σταματήσει τη κουβέντα με το “πρεζόνι” όπως τον χαρακτήρισε χωρίς ντροπή.

Σώπα μάνα, άνθρωπος είναι και αυτός, και είναι σε μια δύσκολη στιγμή. Μη σε ξανακούσω να μιλάς έτσι. Την αποπήρε

αυτός και εκείνη σώλασε.

Ο Αντρέας που είχε συνηθίσει αυτή τη προσφώνηση, δεν ταραχτηκε πολύ, αλλά θεώρησε σωστό να μην κάνει την οικογένεια να τσακωθεί εξαιτίας της αρρώστιας του. Γιατί αρρώστια είναι τα ναρκωτικά.

Περαστικά να ναι εύχομαι, είμαι σίγουρος πως θα γίνει καλά. Είπε και βάλθηκε να κοιτά το ταβάνι.

Να 'σαι καλά, φίλε μου, και σε 'σένα περαστικά. Απάντησε ο ξένος.

Μα ο Αντρέας ήταν σαν να μην άκουσε όλη τη φράση. Στάλθηκε σε μια μόνο λέξη, τον είπε πάλι “φίλο”. Έκλεισε τα μάτια και αναρωτήθηκε αν στην ύστατη εκείνη στιγμή, είχε ένα φίλο, έναν άνθρωπο που θα τον ακούσει και θα τον καταλάβει.

Οι ώρες περνούσαν και έξω είχε πέσει σκοτάδι. Ο Αντρέας από το πρωί που είχε κλείσει τα μάτια του, δεν κουνήθηκε εκατοστό. Ακόμα και οι νοσηλεύτριες που πήγαιναν και έρχονταν για τα φάρμακα δεν τον τάραζαν. Έξαλλου πώς να τον ταραξουν; Δεν τον πλησίαζαν και πολύ, μια “χαμένη υπόθεση” ήταν, όπως τον είχε χαρακτηρίσει ο γιατρός της εφημερίας. Είχαν πιο σοβαρά περιστατικά για να ασχοληθούν.

Ήταν νωρίς το βράδυ όταν άνοιξε τα μάτια του ξανά. Το σκηνικό παρόμοιο με το πρωί. Οι ίδιοι τοίχοι, τα ίδια κρεβάτια, οι ίδιοι ασθενείς με το πρωί. Μόνο οι συνοδοί άλλαζαν, που τώρα είχαν μείνει ελάχιστοι. Γύρισε να πιάσει ένα ποτήρι νερό που του άφηναν οι νοσοκόμες δίπλα, όταν είδε στο κομοδίνο του ένα μπουκάλι νερό, λίγα μπισκότα και μερικές χαρτοπετσέτες.

Ελπίζω να τα τρωσ αυτά τα μπισκότα. Του είπε ο άγνωστος διπλανός του. Σε σκούνητσα να σε ρωτήσω τι θες να σου φέρω, όταν πήγα να ψωνίσω για τον πατέρα μου, αλλά δεν με κατάλαβες.

Με τα χάπια που μου δίνουν και έτσι όπως είμαι, κοιμάμαι πολύ βαριά και δεν καταλαβαίνω και πολλά, προετοιμάζομαι βλέπεις για τον “μεγάλο ύπνο” που δεν αργεί να έρθει. Είπε ο Αντρέας και γέλασε με τα χάπια του. Σ' ευχαριστώ πάντως αν και δεν χρειαζόταν. Πως είναι ο πατέρας σου; Ρώτησε για να αλλάξει κουβέντα.

Ευτυχώς ήταν ένα ελαφρύ έμφραγμα, θα βγει αύριο μεθαύριο. Εσένα πότε θα σου δώσουν εξιτήριο;

Ο Αντρέας γέλασε πικρά. “Θα το πάρω σύντομα και θα 'ναι μόνιμο”, απάντησε πολύ κυνικά για την κατάσταση του.

Πώς σε λένε; Τον ρώτησε ο νεαρός σαν να μην άκουσε τι είπε ο συνομιλητής του.

Αντρέα. Εσένα;

Κώστα. Χάρηκα για τη γνωριμία, του απάντησε και έτεινε το χέρι του.

Και εγώ χάρηκα, ειλικρινά. Είχα πολύ καιρό να κάνω χειραψία με ένα κανονικό άνθρωπο. Είπε και ανταπέδωσε τη χειραψία.

Τι εννοείς μ' αυτό; Γιατί εσύ δεν είσαι κανονικός; Τον ρώτησε ο Κώστας με πραγματικό ενδιαφέρον.

Εγώ είμαι πρεζόνι, απάντησε ο Αντρέας, με ένα βλέμμα σαν να είχε αποδεχτεί τη μοίρα του.

Πόσο χρονών είσαι Αντρέα; Συνέχισε ο νεαρός, που δεν πρέπει να ξεπερνούσε τα 25, σαν να μην έδινε σημασία στα υποτιμητικά σχόλια του συνομιλητή του για τον εαυτό του. Σαν να κρατούσε μόνο όσα θεωρούσε σημαντικά.

Πόσο φαίνομαι; Ρώτησε εκείνος. Είμαι σίγουρος δεν θα το βρεις. Προκάλεσε τον Κώστα να κάνει τη μαντεψιά, σαν να

ήταν παιδιά και παίζανε.

Δεν είμαι σίγουρος, μεταξύ 40-45 θα έλεγα. Απάντησε ο νεαρός, σαν να κατάλαβε ότι ο άρρωστος νέος ήθελε να παίξουν και μπήκε στο παιχνίδι.

32. Είπε εκείνος με μια δόση χαράς και πίκρας μαζί. Χαράς που κέρδισε και πίκρας που στα 32 του έμοιαζε τουλάχιστον δέκα χρόνια μεγαλύτερος.

Πότε ξεκίνησες; Ρώτησε με αμεσότητα ο Κώστας, σαν να μην ήθελε να αφήσει το χρόνο να χάνεται σε περιττά, αυτή τη στιγμή, λόγια.

Πάνε δώδεκα χρόνια πάνω-κάτω. Απάντησε εκείνος και άφησε τον συνομιλητή του να ανοίξει τη πόρτα γι' αυτό που πραγματικά ήθελε. Να μιλήσει.

Γιατί; Συνέχισε ο Κώστας που κατάλαβε από το πρωί ότι ο νέος άντρας που συνάντησε σ' αυτήν την άθλια κατάσταση, ήταν μια αγνή ψυχή που πήρε τον λάθος δρόμο, πλήρωνε κάθε μέρα για τα λάθη του και το μόνο που ζητούσε τώρα, λίγο πριν το τέλος, ήταν κάποιος να πει δυο κουβέντες.

Ο Αντρέας ανασηκώθηκε με δυσκολία. Αυτό χρειαζόταν, αυτή τη λέξη. “Γιατί”, για να ξεκινήσει τη κουβέντα.

Για τον ίδιο λόγο που ξεκινάνε οι περισσότεροι. Νόμιζα ότι είμαι έξυπνος, δυνατός, ότι θα κάνω μια-δυο φορές, έτσι για το ντέρτι, που λένε και δεν θα ξανακάνω, ότι το ελέγχω. Πού να ήξερα. Στα είκοσι είχα ήδη καταφέρει πολλά, σε σχέση με τους συνομήλικους μου. Τελείωσα το σχολείο σχεδόν με άριστα, στη σχολή πρώτος, στις παρέες μέσα, στο μπάσκετ αρκετά καλός για να με φωνάζουν κάθε βδομάδα στο γήπεδο. Στη δουλειά του πατέρα μου πολύ καλός παρά την απειρία μου. Άλλωστε οι σπουδές και η δουλειά του συχωρεμένου του πατέρα μου ήταν αλληλένδετες. Εργολάβος αυτός, μηχανικός σπούδαζα εγώ. Για το χατίρι του το 'κανα. Αλλά και για το δικό μου, ήθελα να είμαι δίπλα σ' αυτόν τον άνθρωπο, που πέρασε δύσκολα χρόνια αλλά τα κατάφερε. Καμάρι εκείνος, η μάνα μου και ο μικρότερος αδελφός μου που προσπαθούσε να μου μοιάσει. Μεταξύ μας, ευτυχώς δεν τα κατάφερε, γι' αυτό πρόκοψε στη ζωή του.

Και όσο καμάρωναν αυτοί, και πιο πολύ, όσο καμάρωνε ο πατέρας μου που τον είχα πρότυπο, τόσο εγώ νόμιζα προς ήμουν άτρωτος. Σε μια παρέα του πανεπιστημίου γνώρισα μια κοπέλα, την Ανθή και την ερωτεύτηκα αμέσως. Γλυκιά, φιλική μ' όλους, σε κέρδιζε αμέσως. Μόνο που η Ανθή πέρα από τον καφέ και το τσιγάρο μέσα στη σχολή, εκτός έκανε και άλλα “τσιγάρα”. Και ενώ ήμουν ανένδοτος μ' αυτό στην αρχή και ήθελα να το κόψει κιόλας, έφαγα το πρώτο χαστούκι. Αρρώστησε η μάνα μου. Το βράδυ που την πήγαμε στο νοσοκομείο έκανα το πρώτο μου ‘τσιγαριλίκι’. Θυμάμαι με χαλάρωσε, μου πήρε όλη την ένταση. Για τα επόμενα δυο χρόνια κάθε φορά που αισθανόμουν πιεσμένος, κάπνιζα ένα δυο τσιγάρα. “Το ελέγχω”, κορόιδευα τον εαυτό μου. Η μάνα μου το κατάλαβε σχεδόν αμέσως, αλλά δεν είπε κουβέντα. Ακόμα μετανιώνει που τότε δεν μου άστραψε μια στα μούτρα να συνέλθω, που την καθυσύχασα με εκείνο το “το ελέγχω”. Αν μπορούσα τώρα να της έλεγα πως μόνο εγώ φταίω, αν με άφηνε ο αδελφός μου να την δω μια τελευταία φορά.

“Καλά κάνει, τη προστατεύει” συνέχισε σαν για μια στιγμή να μιλούσε στον εαυτό του, και ήπιε μια γουλιά νερό.

“Αυτός που ήταν μέτριος στο σχολείο και απλά καλός στα άλλα, στάθηκε άριστος στη ζωή. Ξεπέρασε με την αξία του τα εμπόδια, μακάρι κάθε φορά να το κάνει” είπε και έκανε το σταυρό του. “Αφού πέρασαν, που λες Κώστα, δυο χρόνια που έβαλα αυτό το δαίμονα στο στόμα μου, ήρθε το δεύτερο χαστούκι. Ο πατέρας μου άρχισε να μην τα πηγαίνει καλά με τα οικονομικά και αυτό τον τάρραξε. Κλείστηκε στο σπίτι, έπινε, απογοητεύτηκε από τη ζωή, θεώρησε τον εαυτό του αποτυχημένο. Όσο τον έβλεπα έτσι και ανήμπορος να κάνω πολλά – η αξιοπρέπεια του δεν τον άφηνε να δεχτεί

βοήθεια από το παιδί του, εκείνος έπρεπε να βοηθήσει, όχι το ανάποδο – το τσιγάρο απλά δεν μου έφτανε. Το βράδυ που τον βρήκα σχεδόν λιπόθυμο από το ποτό, έκανα τη πρώτη μου γραμμή. Και μετά και άλλες και άλλες, μέσα σε τρία χρόνια εθίστηκα στην κόκα. Και αν περπατήσεις σ' αυτόν τον άσπρο δρόμο, δύσκολα αλλάζεις μονοπάτι Κώστα, να το θυμάσαι.”

“Άρχισα να μην ασχολούμαι με πολλά, πήγαινα μόνο στη δουλειά με το πατέρα μου, ο οποίος με πολύ δυσκολία επανήλθε και περίμενα πως και πως το Σάββατο να μας πληρώσει για να πάω να ‘πιω’. Μετά από λίγο καιρό δεν άντεχα να πηγαίνω για δουλειά. Μόνο λεφτά ζητούσα για να πάρω τη δόση μου. Μάταια έπεσαν όλοι πάνω μου να με σώσουν. Όσο εκείνοι πάλευαν, τόσο εγώ αγρίευα. Ποιον να σώσουν, εμένα; Εγώ το ελέγχω έλεγα και δεν έβλεπα τα κλάματα της μάνας μου, την αγωνία του αδελφού μου, που ενώ τον είχαν αφήσει στη μοίρα του και είχαν πέσει πάνω μου, αυτός καρδιοχτυπούσε μην πάθω κάτι. Δεν έβλεπα τον πατέρα μου που σιγά σιγά είχε ξεπουλήσει τα πάντα, για να με σώσει. Είχα πέσει με τα μούτρα στον άσπρο σίφουνα και η ομίχλη που είχε σηκώσει αυτός ο σίφουνας δεν με άφηνε να δω τίποτα.” Ο Αντρέας πήρε μια βαθιά ανάσα με δυσκολία.

Αν δεν αντέχεις, συνεχίζουμε αύριο, τον παρότρυνε ο Κώστας.

Όχι, αύριο μπορεί να είναι αργά. Απάντησε σαν κάτι να ήξερε ο Αντρέας. Αλλά να θέλω ένα τσιγάρο, κανονικό ε, του είπε γελώντας ο Αντρέας, έχεις;

Έχω, πάμε έξω στο μπαλκόνι, του απάντησε και τον βοήθησε να σύρει τη μεταλλική “κρεμάστρα” που κρατούσε τον ορό.

Και στο νοσοκομείο πρώτη φορά έρχεσαι; Ρώτησε ο Κώστας, σαν να βιαζόταν αυτός τώρα να μάθει.

Τρίτη. Τρίτη μέσα σε 40 μέρες. Είπε ο Αντρέας και βούρκωσε. Τη πρώτη φορά, πάνε σαράντα μέρες όπως σου είπα, ήταν στο μνημόσυνο του πατέρα μου.

Λυπάμαι ειλικρινά που τον έχασες. Απάντησε λυπημένα ο νεαρός συνοδός του διπλανού κρεβατιού.

Και ξέρεις τι έκανα εγώ εκείνη την ώρα, που πέθαινε; Έπινα. Τρεις μέρες εξαφανισμένος και έπινα. Έφυγε πρώτος από φόβο μη δει τον πρωτότοκο του στο χώμα. Η αστυνομία με μάζεψε μετά από λίγες ώρες και ένας μεσήλικας αξιωματικός που χρόνια ασχολούταν μαζί μου, μου το είπε στα μούτρα. “Τα κατάφερες. Τον έφαγες τον πατέρα σου.” Εγώ σε άθλια κατάσταση δεν καταλάβαινα τι έλεγε. Όταν συνήλθα, δεν πίστευα τι άκουγα. Νόμιζα πως ζούσα σε ένα άσχημο όνειρο. Μόνο όταν τον είδα στο φέρετρο κατάλαβα τι έκανα. Η μάνα μου δεν με αγκάλιασε, μόνο ο αδελφός μου μού πέταξε στα μούτρα ένα χαρτί στο τέλος της κηδείας, την πήρε από το χέρι και έφυγαν.

“Γιε μου μπορείς να τα καταφέρεις, είσαι δυνατός, μπορείς να σωθείς. Εγώ δεν μπόρεσα να σε σώσω’ ήταν τα μόνα λόγια που κατάφερε να γράψει πριν το έμφραγμα τον πάει σε ένα καλύτερο μέρος. Ακόμα το έχω το χαρτί, μέσα στη τσέπη από το μπουφάν μου. Επτά μέρες έκανα να πιω. Στο μνημόσυνο δεν άντεξα και πρώτη φορά με έφεραν εδώ από υπερβολική δόση. Ήμουν άτυχος, είπα, θα ξαναπροσπαθήσω. Και σαράντα μέρες τώρα βασανίζομαι από τις τύψεις, συνειδητά αυτή τη φορά, γιατί τόσα χρόνια δεν έβλεπα τι έκανα. Τώρα που κατάλαβα ότι κατέστρεψα μια ευτυχισμένη οικογένεια προσπαθώ να εξιλεωθώ. Δεν ξέρω γιατί ο Θεός μου την χαρίζει ακόμα τη ζωή. Ίσως γιατί έπρεπε κάποιος να μου δώσει συγχώρεση πρώτα. Η μάνα μου και ο αδελφός μου, δεν μου μιλάνε. Δεν τους αδικώ. Δώδεκα χρόνια παλεύουν και αυτοί με το τέρας που εγώ έβαλα στη ζωή μας. Αλλά νομίζω ότι πλέον ότι ο Θεός θα με αφήσει να ξεκουραστώ και θα με συγχωρέσει για τις αμαρτίες μου.”

Μη μιλάς έτσι, είπε ο Κώστας και γύρισε να κρύψει το δάκρυ του. “Ποτέ δεν ξαναβάζω στο στόμα μου αυτό το διάολο”

σκέφτηκε από μέσα του.

Έτσι είναι δυστυχώς ή ευτυχώς. Απάντησε ο Αντρέας. Σε πήρα όμως μονότερμα με τα δικά μου, και δεν σε ρώτησα τίποτα για 'σενα. Έχεις αδέρφια, σπουδάζεις, δουλεύεις; ρώτησε ο Αντρέας ενώ άναβε ένα ακόμα τσιγάρο.

Έχω μια αδελφή, τώρα τελείωσε το λύκειο. Εγώ σπούδασα δημοσιογραφία και δουλεύω στον τομέα αυτό. Παράλληλα έχω τη δική μου ιστοσελίδα.

Πολύ ενδιαφέρον αυτό και χρήσιμο, είπε ο Αντρέας και σώπασε καθώς του ήρθε μια ιδέα, αλλά ήθελε λίγο χρόνο να τη ζυγίσει.

Οι δυο τους έκατσαν λίγη ώρα ακόμα στο μπαλκόνι του νοσοκομείου αμίλητοι, βυθισμένοι στις σκέψεις τους. Η ώρα ήταν περασμένες δώδεκα όταν μπήκαν μέσα.

Κώστα, με όλο το θάρρος να σου ζητήσω μια χάρη; Είπε ο Ανδρέας κάπως διστακτικά.

Ό,τι θες φίλε μου, απάντησε εκείνος.

Μπορείς να γράψεις σε παρακαλώ, στη σελίδα σου για τη μάστιγα των ναρκωτικών; Μπορείς να με αναφέρεις; Μπορείς να πεις ότι ζητάω συγγνώμη, από τους αγαπημένους μου; Όταν έκανα ό,τι έκανα, δεν ήμουν εγώ. Σε παρακαλώ, ζητάω πολλά; Είπε ο Αντρέας με ύφος ικεσίας. Στον πατέρα μου θα ζητήσω συγγνώμη ο ίδιος σύντομα.

Όχι Αντρέα, δεν ζητάς πολλά. Αντιθέτως σ ευχαριστώ που το ζήτησες εσύ και με έβγαλες από τη δύσκολη θέση να στο ζητήσω εγώ, γιατί φοβόμουν μήπως σε προσβάλλω. Αύριο κιόλας θα το γράψω και θα μου πεις τη γνώμη σου, πριν το δημοσιεύσω.

Αυτά είπαν και έδωσαν πάλι τα χέρια.

Αλλά το αύριο δεν ήρθε και για τους δυο. Πριν ξημερώσει ο Αντρέας φώναξε “σ’ ευχαριστώ πατέρα που με συγχώρεσες και με θες μαζί σου” και τα δυο γαλαζοπράσινα μάτια του έκλεισαν για πάντα. Έφυγε ήρεμος και σίγουρος ότι οι αμαρτίες του συγχωρέθηκαν και ελπίζοντας πως με την βοήθεια του Κώστα, μπορεί να σωθεί έστω και ένας νέος από τη μάστιγα των ναρκωτικών.

ΖΑΦΕΙΡΗΣ ΜΥΡΙΖΟΣ

Hollanda

Το απότομο τράνταγμα από την πρόσκρουση των τροχών στο έδαφος τον έκανε να ξυπνήσει τρομαγμένος από τον άβολο ύπνο του και μέχρι να συνειδητοποιήσει που βρισκόταν του πήρε λίγο χρόνο. Οι τροχοί του αεροσκάφους δημιουργούσαν ένα εκκωφαντικό βουητό καθώς ο πιλότος είχε ήδη αρχίσει να φρενάρει πάνω στον παγωμένο αεροδιάδρομο και η προσγείωση είχε επιτυχώς ολοκληρωθεί. Ανοίγοντας τα βλέφαρα του και μέχρι να υποχωρήσει η θολούρα από τα ματια του που προσπαθούσαν να προσαρμοστούν στο απότομο φως της καμπίνας του αεροπλάνου, μπόρεσε μόνο να διακρίνει τους επιβάτες να ετοιμάζονται για αποβίβαση και να μαζεύουν τα προσωπικά τους αντικείμενα που τους είχαν κρατήσει συντροφιά στην τετράωρη πτήση τους. Προσπάθησε να τεντωθεί και με αργές κινήσεις άρχισε να κουνάει το κεφάλι του δεξιά και αριστερά για να ξεπιαστεί. Ποτέ δεν άντεχε τα πολύωρα ταξίδια και χρειάστηκαν δυο ώρες προσπάθειας μέχρι να καταφέρει να κοιμηθεί στο άβολο κάθισμα.

Πήρε λοιπόν την αποσκευή του και περίμενε υπομονετικά να ξεκινήσει η αποβίβαση μαζί τους συνταξιδιώτες του, που όλοι έδειχναν ταλαιπωρημένοι αλλά συνάμα και ανυπόμονοι να βγουν έξω και να ακολουθήσουν ο καθένας τον δρόμο του. Άλλοι για το σπίτι τους και άλλοι για το ξενοδοχείο τους. Για κάποιους αυτό το ταξίδι ήταν η επιστροφή στο σπίτι και για άλλους η αρχή των διακοπών τους. Για εκείνον ήταν κάτι μεταξύ και των δύο. Η αρχή της της παρουσίας του σε μία ξένη χώρα που θα ήταν το νέο του σπίτι για τους επόμενους τρεις μήνες. Νέα χώρα και νέα δουλειά αλλά με σύντομη ημερομηνία λήξης αφού ήξερε πως σε ενενήντα ημέρες θα γυρνούσε στη δική του χώρα και στην κανονική δουλειά του, έτσι αυτό ήταν κάτι μεταξύ διακοπών και δουλειάς. Η λαχτάρα του να αλλάξει παραστάσεις και να ξεφύγει έστω και για λίγο από την βαρετή και μονότονη καθημερινότητα του ήταν ο λόγος που τον είχε ωθήσει να δεχτεί εκείνη τη θέση στο κέντρο της Ουτρέχτης με συμβόλαιο τριών μηνών.

Και πού θα πας; Μα αφού δεν έχεις ανάγκη τα λεφτά; Πώς το αποφάσισες; Ήταν μερικές από τις αντιδράσεις φίλων, συναδέλφων και των μελών της οικογένειας του που όταν τους παρουσίαζε την απόφαση που είχε πάρει όλοι τον κοιτούσαν με απορία και ήταν σαν να έβλεπε ένα τεράστιο ερωτηματικό να σχηματίζεται πάνω από το κεφάλι τους. Άλλοι ήταν πιο σκεπτικοί, άλλοι με πιο μποεμ φιλοσοφία ζωής χαίρονταν και επικροτούσαν την απόφαση του. Η θέληση του όμως να αλλάξει τον τρόπο σκέψης του και την φιλοσοφία του σχετικά με την ζωή συμπεριλάμβανε και το να μην τον ενδιαφέρει η γνώμη των άλλων και να κάνει ό,τι πιστεύει εκείνος πως έχει ανάγκη. Εξάλλου δεν θα ήταν και για πάντα, και μόνο που γνώριζε πως ήταν μόνο για τρεις μήνες του πρόσφερε μία ανακούφιση, διότι αν το μετάνοιωνε θα έπρεπε απλά να κάνει υπομονή για λίγο. Η εμπειρία να ζήσει σε μία ξένη χώρα εμφανώς πιο οργανωμένη από την δική του και

να ζήσει επιτέλους μακριά από την μικρή κλειστή κοινωνία του νησιού του στην Ελλάδα όπου είχε περάσει όλη του την ζωή και πλέον ασφυκτιούσε, τον έκανε να νιώθει μία ευφορία και μία δίψα να ανακαλύψει νέους ορίζοντες, νέους ανθρώπους και νέους τρόπους σκέψης, βγάζοντας τον από τη φυλακή όπου μόνος του είχε κλείσει το μυαλό του και όπου καθημερινά το βασάνιζε, επειδή για κάποιο λόγο έπρεπε να αυτοτιμωρηθεί για τις λάθος επιλογές του.

Οι πόρτες του αεροπλάνου άνοιξαν. Βγήκε έξω και πήρε μια βαθιά ανάσα με κλειστά τα μάτια, σηκώνοντας το κεφάλι του προς τον ουρανό, όπως κάνουν και οι φυλακισμένοι την ημέρα της αποφυλάκισης τους, λες και ο αέρας έξω από το κελί περιέχει περισσότερο οξυγόνο.

Η περιπέτεια είχε μόλις ξεκινήσει!

ΚΑΡΑΘΑΝΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

42.195 μέτρα

Απογοήτευση... Ο μαραθώνιος είχε μόλις τελειώσει και για άλλη μια φορά η επίδοσή μου ήταν μακριά από την αναμενόμενη. Παρέλαβα το μετάλλιο και βγήκα από το στάδιο. Το μόνο που ήθελα ήταν να πάρω τα πράγματά μου και να φύγω.

Ήξερα ότι την επόμενη μέρα στη δουλειά θα δεχόμουν τα συγχαρητήρια των συναδέλφων και όλων εκείνων που νομίζουν ότι ο τερματισμός σε έναν μαραθώνιο είναι άθλος, ενώ εγώ γνώριζα πως απλά κατέγραφα άλλη μια αποτυχία. Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης θα κατακλύζονταν από φωτογραφίες περήφανων αθλούμενων, συνοδευόμενες από επιδόσεις που παρουσιάζονταν σαν ρεκόρ επαγγελματιών αθλητών. Όχι, δεν είχα καμία όρεξη να βλέπω δήθεν δρομείς να επιδεικνύουν σε κοινή θέα τα δήθεν κατορθώματά τους.

Περισσότερο από όλα όμως με ενοχλούσε που θα άκουγα τον χλευασμό από Εκείνον. Εκείνον που από την πρώτη μέρα που ασχολήθηκα με το τρέξιμο, πέντε χρόνια πριν, θεωρούσε ότι απλά χάνω τον χρόνο μου.

– Τι έγινε; Πάλι την πλάτη μου είδες; Θα έχεις την ευκαιρία να με κερδίσεις τη μέρα που δεν θα κατεβώ στον αγώνα!

Ποιος τον ακούει πάλι... Τρίτη φορά που δεν μπόρεσα να τον ξεπεράσω. Ακόμη κι αν νόμιζα ότι είχα κάνει την καλύτερη προετοιμασία από ποτέ, ακόμη κι αν ήξερα κάθε χιλιόμετρο της διαδρομής και ακολούθησα όλα τα πρωτόκολλα τροφοδοσίας, τερμάτισα πίσω του.

Το βράδυ, παρά τη σωματική κόπωση, ο ύπνος δεν με έπαιρνε με τίποτα. Σκεφτόμουν τι να έφταιξε άραγε και σήμερα. Οι καιρικές συνθήκες ήταν ιδανικές. Όλα πήγαιναν με βάση το σχέδιό μου μέχρι τα μέσα του αγώνα, η διάθεσή μου ανεβασμένη, ο κόσμος δημιουργούσε ενθαρρυντική ατμόσφαιρα και το ρολόι μου έδειχνε ότι ο ρυθμός μου παρέμενε σταθερός. Τότε όμως, ακριβώς στο 21^ο χιλιόμετρο, είδα Εκείνον να περνάει επιδεικτικά ξυστά από δίπλα μου για να τον καταλάβω, ρίχνοντάς μου ένα απαξιωτικό βλέμμα. Ήξερα ότι ήθελε να κλονίσει την αυτοπεποίθησή μου. Προσπάθησα να κάνω θετικές σκέψεις, είχα μισό αγώνα μπροστά μου για να τον ξεναπεράσω και τότε... αχ τότε... θα είχα το ύφος "δεν σε βλέπω καν" και θα του έδειχνα την πλάτη μου! Στα επόμενα χιλιόμετρα άνοιξα τον ρυθμό μου και έπαχνα με το βλέμμα μου να τον αναγνωρίσω ανάμεσα στους προπορευόμενους. Θα τον αναγνώριζα από εκατοντάδες μέτρα μακριά, ο τρόπος που τρέχει είναι χαρακτηριστικός, η μπλούζα του η ίδια σε κάθε αγώνα (με έναν δρομέα στην πλάτη που τα παπούτσια του πετάνε φωτιές και από κάτω το σλόγκαν: "I Am On Fire"). Κοίταξα δίπλα, μήπως βρισκόταν ανάμεσα στους δρομείς που δέχονταν τις πρώτες βοήθειες. Όχι, τον ξέρω καλά, δεν υπήρχε περίπτωση να εγκαταλείψει, δεν θα μου έκανε αυτή τη χάρη. Μέχρι το 35^ο χιλιόμετρο δεν τον είχα περάσει. Κάπου εκεί

άρχισαν τα προβλήματά μου, τα πρώτα σημάδια κούρασης, οι πρώτες κράμπες, οι πρώτες αρνητικές σκέψεις. Είχα ζήσει αρκετές φορές τη μάχη μεταξύ σώματος και μυαλού. Το σώμα σου φωνάζει πως ξεπέρασε τα όριά του, ενώ το μυαλό σε διαβεβαιώνει πως μπορείς να συνεχίσεις. Το σημαντικό είναι να παραμείνει το μυαλό σε εγρήγορση και, προς Θεού, να μην κατακλυστεί από αρνητικές σκέψεις γιατί τότε η μάχη θα έχει χαθεί και δεν θα υπάρχει επιστροφή. Θυμήθηκα πρόπερσι την συντριβή που ακολούθησε από αυτή τη μάχη, τότε το μυαλό μου είχε καταρρεύσει, με είχαν πιάσει τα κλάματα και εγκατέλειψα. Τότε είδα την πλάτη Εκείνου για πρώτη φορά, με βαρύ βηματισμό σαν να με περιπαίζει. Τώρα όμως δεν έπρεπε να πάθω τα ίδια, είχα έναν ξεκάθαρο στόχο, έπρεπε να τον περάσω! Κοίταξα το ρολόι, ο ρυθμός μου γινόταν πιο αργός αλλά δεν μπορεί, θα είχε κουραστεί και Εκείνος, είχα ακόμα χρόνο να κάνω την ανατροπή, θα το πάλευα μέχρι τέλους. Στο τελευταίο χιλιόμετρο σκεφτόμουν ότι μάλλον τον έχω περάσει και δεν το κατάλαβα, ναι, έτσι θα έγινε... Όμως τι ντροπή, τι θλίψη... στα τελευταία 195 μέτρα εντόπισα μπροστά μου την απαίσια αυτή μπλούζα να περνάει τη γραμμή του τερματισμού...

Συμπληρώθηκε ένας μήνας από τη μέρα του αγώνα, ένας μήνας που δεν είχα τρέξει ούτε χιλιόμετρο. Έχω διαβάσει άρθρα σχετικά με "τα μπλουζ του δρομέα", την κατάσταση εκείνη που ο δρομέας δε βρίσκει κίνητρο να ξαναβγει για τρέξιμο, αυτή την κατάσταση βίωνα και γω. Ίσως τελικά Εκείνος να είχε από την αρχή δίκιο, ίσως απλά να χάνω τον χρόνο μου με το τρέξιμο και το καλύτερο που είχα να κάνω θα ήταν να ασχοληθώ με κάποιο άλλο χόμπι.

«Πού χάθηκες βρε ψυχή; Είσαι καλά; Ένα μήνα έχω να σε δω στο γήπεδο και ανησύχησα. Θα βρεθούμε για κανένα χαλαρό τρεξιματάκι ή θεωρείς πως είμαι πολύ αργός για τα δικά σου δεδομένα;»

«Καλά είμαι Θανάση, απλά είπα να απέχω για λίγο διάστημα, μάλλον χρειάζομαι ξεκούραση. Για σένα θα κάνω μια εξαίρεση, αν μπορείς βρισκόμαστε αύριο το απόγευμα για τρέξιμο αλλά όχι στο γήπεδο, καλύτερα στο ποτάμι, εκεί που πηγαίναμε παλιά».

Ο Θανάσης ήταν ο άνθρωπος που με μύησε στις μεγάλες αποστάσεις, όταν πριν από 5 χρόνια αποφάσισα να ξεκινήσω το τρέξιμο για να χάσω κιλά και έκτοτε ανταλλάσαμε συμβουλές και εμπειρίες από προπονήσεις και αγώνες. Η γνώμη του έχει πάντα μεγάλη σημασία για μένα και το μήνυμά του ήρθε την κατάλληλη στιγμή για να βγω και πάλι στον δρόμο, μα πιο πολύ για να μοιραστώ τις σκέψεις μου.

Την επόμενη μέρα συναντηθήκαμε στο σημείο που ξεκινούσαμε τις πρώτες μας προπονήσεις. Του εξήγησα ότι δεν ήθελα να πάμε στο γήπεδο γιατί ακόμα και έναν μήνα μετά τον μαραθώνιο θα υπήρχαν οι περίεργοι που με ρωτούσαν για τον χρόνο που έκανα και θα εξιστορούσαν τα δικά τους κατορθώματα για να νιώσουν σπουδαίοι. Άσε που δεν είχα καμία όρεξη να δω Εκείνον να τρέχει στον πρώτο διάδρομο... Ξεκινήσαμε να τρέχουμε χαλαρά και του περιέγραφα πώς κύλησε ο αγώνας και τα συναισθήματά μου από τη στιγμή που τελείωσε μέχρι σήμερα. Ο Θανάσης με άκουγε χωρίς να με διακόψει. Κάποια στιγμή σταμάτησε. Ξαφνιάστηκα.

- Είσαι καλά; Μήπως πάμε γρήγορα; Θέλεις να σταματήσουμε για λίγο; τον ρώτησα.

- Γιατί τρέχεις;

- Ορίστε;

- Γιατί τρέχεις; Θυμάσαι όταν πρωτοξεκίνησες που μου έλεγες πως όταν είσαι στον δρόμο αισθάνεσαι ελεύθερος; Μήπως από ελεύθερος κατάντησες σκλάβος του ρολογιού; Ξέρεις ποιος ήταν για μένα ο πιο ξεχωριστός μαραθώνιος; Εκείνος που δεν έτρεξα, πέρσι, λόγω τραυματισμού της τελευταίας στιγμής. Περίμενα έναν ολόκληρο χρόνο για αυτόν τον αγώνα, όπως περιμένει ένα παιδί την ημέρα των γενεθλίων του. Κατέβηκα όμως στον δρόμο να χειροκροτήσω,

να ενθαρρύνω τους δρομείς. Δεν κάθισα στα πρώτα χιλιόμετρα, ούτε στα τελευταία, αλλά εκεί που το χρειάζονται περισσότερο, στο 30. Έμεινα εκεί για ώρες, είδα από τον προπορευόμενο μέχρι τον τελευταίο. Όλοι είχαν έναν στόχο, κάποιοι την πρωτιά, άλλοι το προσωπικό ρεκόρ και οι περισσότεροι απλά τον τερματισμό. Σίγουρα δεν τα κατάφεραν όλοι. Ήταν όμως άνθρωποι όλων των ηλικιών που στάθηκαν στην αφετηρία χωρίς να ξέρουν τις δυσκολίες που θα συναντούσαν στη διαδρομή. Στο βλέμμα τους διέκρινα αγωνία, πόνο, δάκρυα, αλλά και ελπίδα, αισιοδοξία και χαρά που ήταν μέρος της γιορτής. Αυτής της γιορτής που μέρος της ήμουν και γω και το καταλάβαινα όταν μου έλεγαν ευχαριστώ με λόγια, με ένα χαμόγελο, με ένα νεύμα. Όταν μπορέσεις να απαντήσεις στην ερώτησή μου, τότε θα ξεχάσεις Εκείνον και θα τρέχεις για Σένα.

Το επόμενο μισάωρο συνεχίσαμε το τρέξιμο χωρίς να αλλάξουμε κουβέντα. Στο μυαλό μου γύριζε η ερώτηση «Γιατί τρέχεις;» και έρχονταν μνήμες από τις πρώτες μου προσπάθειες, τότε που δεν είχα ιδέα από παπούτσια, εξοπλισμό, δρομικούς όρους, ρολόγια και επιδόσεις. Τότε που έτρεχα απλά για να περνάω καλά. Ήξερα ότι ο Θανάσης δεν θα με παρεξηγούσε, ξέραμε και οι δύο τότε ήταν απαραίτητη η σιωπή.

Εκείνη τη νύχτα φιλοσόφησα λίγο περισσότερο τη σχέση μου με το τρέξιμο. Καθημερινά, παρομοιάζουμε διάφορα πράγματα της ζωής μας με τον μαραθώνιο, θέλοντας να δείξουμε πως δεν είναι τόσο απλά όσο φαίνονται στην αρχή. Μήπως όμως ο μαραθώνιος είναι σαν τη ζωή; Στην εκκίνησή του όλοι είναι γεμάτοι ενέργεια, αισιοδοξία και άγνοια κινδύνου, όπως τα παιδιά που θέλουν να ανακαλύψουν τον κόσμο και βιάζονται να μεγαλώσουν. Στα μισά του αγώνα σκέφτεσαι πιο ώριμα, προσπαθείς να κάνεις συντήρηση δυνάμεων, ξέρεις ότι έχεις πολύ δρόμο μπροστά σου, όπως όταν πλησιάζεις τα 40 και νιώθεις ότι πρέπει να κάνεις οικονομίες για να καλύψεις μελλοντικές ανάγκες. Και ύστερα, διανύοντας τα τελευταία χιλιόμετρα, όταν οι δυνάμεις σε εγκαταλείπουν, προσπαθείς απλά να περάσεις όρθιος τη γραμμή του τερματισμού, σαν τον ηλικιωμένο που πλησιάζει στη δύση της ζωής του.

Το πρωί τηλεφώνησα στον Θανάση.

- Τρέχω για να νιώθω χαρούμενος και ελεύθερος. Τρέχω για μένα. Αυτή είναι η απάντησή μου.

Συζητήσαμε για τους μελλοντικούς μας στόχους. Του πρότεινα να τρέξουμε μαζί στον επόμενο αγώνα. Μου υποσχέθηκε να με βοηθήσει στην προετοιμασία αλλά οι γιατροί δεν του επέτρεπαν ακόμα να αγωνιστεί.

Κάθε προπόνηση ήταν απαιτητική όμως στο τέλος της περίμενα με ανυπομονησία την επόμενη. Ο Θανάσης κράτησε την υπόσχεσή του και ήταν δίπλα μου τους επόμενους μήνες. Στην τελευταία προπόνηση δεν μιλήσαμε πολύ. Ήξερε ότι στο μυαλό μου έτρεχα ήδη τον αγώνα.

- Είσαι έτοιμος για μεθαύριο. Μια τελευταία συμβουλή μόνο έχω να σου δώσω. Άφησε το ρολόι στο σπίτι, τρέξε ελεύθερος! Θα σε περιμένω στο 30.

Ξαφνιάστηκα. Να τρέξω χωρίς ρολόι; Και πώς θα βλέπω τον ρυθμό μου; Είπαμε, να τρέξω ελεύθερος αλλά όχι και έτσι! Από την άλλη πάλι... μήπως το ρολόι είναι η χειροπέδα που με κρατάει δέσμιος;

Η μέρα του αγώνα έφτασε και ήταν από πολλές απόψεις διαφορετική από τις άλλες. Οι μετεωρολογικές προβλέψεις επιβεβαιώθηκαν, ήταν η πρώτη φορά που θα έτρεχα σε αγώνα υπό βροχή. Αρκετοί δρομείς αποφάσισαν να μην πάρουν μέρος κάτω από αυτές τις συνθήκες και ελάχιστος κόσμος περίμενε να χειροκροτήσει στη διαδρομή. Έβγαλα το ρολόι και το έβαλα στα πράγματα που παρέδωσα στην διοργάνωση, δεν το χρειαζόμουν πια.

Από τα πρώτα κίολας χιλιόμετρα η βροχή έφτανε ως το μεδούλι. Αύριο μπορεί να είμαι χάλια, ίσως να έχω

πυρετό, σήμερα όμως θα το απολαύσω. Λίγο μετά, μια παλιά θύμηση με έκανε να γελάσω: «Πού βγαίνεις έξω παιδί μου με αυτή τη βροχή; Θέλεις να αρρωστήσεις; Πάρε τουλάχιστον μια ομπρέλα!». Πάντα μου άρεσε ο ήχος της βροχής και η δύναμή της να καθαρίζει ό,τι αγγίζει. Η αίσθηση του νερού να κυλάει από το κεφάλι στους ώμους και να καταλήγει στο έδαφος αποτελεί μια μοναδική διαδικασία κάθαρσης και τώρα είχα τη ευκαιρία να τη ζήσω για ώρες! Το μόνο αρνητικό είναι ότι γεμίζουν σταγόνες τα γυαλιά, ποιος όμως τα χρειάζεται κι αυτά; Τα έβαλα στην τσέπη μου, τώρα μάλιστα! Τώρα βλέπω τα πάντα καθαρά!

Τα επόμενα χιλιόμετρα κύλησαν σαν το νερό που έπεφτε από τον ουρανό. Δεν είχα ιδέα για τον ρυθμό και τον χρόνο μου. Μπήκα στον πειρασμό να ρωτήσω στα μισά του αγώνα έναν δρομέα πόσο γράφει το ρολόι του.

- Τι είπες; βρέχει πολύ, δεν ακούω!

- Καλό τερματισμό λέω! Καλό τερματισμό!

Πλησιάζοντας το 30^ο χιλιόμετρο και ανεβαίνοντας τη δυσκολότερη ανηφόρα της διαδρομής, σκέφτηκα ότι προφανώς ο Θανάσης θα προτίμησε τη ζεστασιά του σπιτιού του από τους ταλαιπώρους βρεγμένους δρομείς. Ευτυχώς όμως αυτός με διέψευσε.

- Είσαι τρελός; Τι κάνεις εδώ με τέτοια βροχή;

- Δεν υπήρχε περίπτωση να λείπω από τη γιορτή! Ειδικά σήμερα, με αυτόν τον υπέροχο καιρό! Πώς νιώθεις;

- Ελεύθερος! απάντησα και συνέχισα.

Για αρκετά μέτρα ακόμα άκουγα τον ήχο από το χειροκρότημα και τις φωνές του. Πλέον έμπαινα στο τελευταίο μέρος του αγώνα με το μυαλό μου γεμάτο όμορφες σκέψεις από το παρελθόν και μια μελλοντική εικόνα, αυτή του τερματισμού, με χαμόγελο, χωρίς κλάματα. Μάλλον το σώμα είχε αποφασίσει ότι σήμερα δεν πρόκειται να κερδίσει τη μάχη με το μυαλό και δεν αντιστάθηκε σθεναρά.

Εκείνον δεν τον είχα σκεφτεί ούτε για μια στιγμή. Για 42 χιλιόμετρα δεν τον συνάντησα καθόλου, ούτε με πέρασε, ούτε όμως κι εγώ τον είχα περάσει. Τον είδα μόνο όταν έτρεχα τα τελευταία 195 μέτρα, να στέκεται χαμογελαστός λίγα μέτρα μετά τον τερματισμό, δίχως σταγόνα νερού πάνω του, να με χειροκροτεί. Πρώτη φορά έβλεπα την μπροστά μεριά της μπλούζας του. Είχε την ίδια στάμπα με την πλάτη, το μόνο που άλλαζε ήταν το σλόγκαν: "You Are On Fire". Το χρονόμετρο στην αφίδα του τερματισμού έγραφε 3:59:50. Πρώτη φορά τερμάτιζα σε μαραθώνιο κάτω από 4 ώρες!

- Σήμερα δεν μου επέτρεψες να κατεβώ στον αγώνα και τα κατάφερες, με κέρδισες. Να θυμάσαι πάντα ότι τρέχεις μόνο για σένα, για κανέναν άλλον.

- Στάσου, τι λες; Πότε σου απαγόρευσα να τρέξεις; Ποιος είσαι και γιατί είσαι στεγνός ενώ ρίχνει καρεκλοπόδαρα;

Χαμογέλασε και χάθηκε στο πλήθος. Έβαλα με περηφάνια το μετάλλιο στο στήθος μου και ένωσα τα μάτια μου να βουρκώνουν, αυτή τη φορά από χαρά...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ

Σανίδα σωτηρίας

Ο μπερδεμένος άνδρας έριξε μια ματιά γύρω του κι αμέσως κατάλαβε ότι βρισκόταν πάνω σε ένα καράβι που ήταν έτοιμο να βυθιστεί. Βαρέλια και μικρά σεντούκια ήταν σκορπισμένα στο κατάστρωμα κι έκοβαν βόλτες πέρα δώθε κάθε φορά που τα κύματα κλυδώνιζαν το μισοκατεστραμμένο σκάφος. Το κεντρικό κατάρτι είχε μια τεράστια ρωγμή στη ξύλινη βάση του κι έγερνε ελαφρώς προς τα δεξιά. Τα μαύρα πανιά του πλοίου ήταν κουρελιασμένα, στο έλεος του δυνατού ανέμου που τα χτυπούσε αλύπητα εκείνη τη στιγμή. Δεν υπήρχαν άλλοι άνθρωποι στο καράβι εκτός από αυτόν, και παρατηρούσε απορημένος τη σημαία που ανέμιζε στην πρύμνη· ένα ξεσκισμένο μαύρο πανί με κάτι που έμοιαζε με παιδική ζωγραφιά νεκροκεφαλής, ραμμένο με κόκκινη κλωστή.

Αυτό που τράβηξε την προσοχή του ήταν μια χοντρή, φαρδιά σανίδα που προεξείχε από το κατάστρωμα αλλά δε φαινόταν να είναι τόσο ταλαιπωρημένη όσο το υπόλοιπο καράβι. Οι περισσότεροι άνθρωποι θα απέφευγαν να πλησιάσουν, πόσο μάλλον να προσπαθήσουν να περπατήσουν σε αυτό το ετοιμόρροπο εξόγκωμα. Παρόλα αυτά, κάποιοι άλλοι ίσως να σκέφτονταν ότι αυτή είναι μια σανίδα σωτηρίας και δε θα έπρεπε να χάσουν τη μοναδική ευκαιρία να τη διαβούν.

Τα έγκατα του πλοίου ξεκίνησαν να πλημμυρίζονται με θαλασσινό νερό και την ίδια στιγμή το μυαλό του άνδρα κατακλύστηκε από διάφορες αναμνήσεις που του προκάλεσαν περισσότερη ζαλάδα κι αναταραχή και από την τρικυμία.

Ξαφνικά, κάποιες φωνές – που τόσο καιρό προσπαθούσε να αποφύγει – ξεγλίστρησαν από τις σκοτεινές γωνιές του νου του κι αναδύθηκαν στην επιφάνεια, προκαλώντας τού τρόπο.

«Δε θέλω να παίξω τάπες μαζί σου, η μαμά μου λέει ότι είσαι περίεργος!» του είπε ένα μικροκαμωμένο αγόρι σπρώχνοντάς τον μακριά. «Σου το εξήγησα εκατό χιλιάδες φορές παιδί μου! Είσαι ντιπ χαζός;» τσίριξε κάποιος δάσκαλος χτυπώντας το χέρι του στο θρανίο. «Ρε φίλε, γιατί φοράς αυτά τα κουρέλια για ρούχα; Δεν έχουν λεφτά οι γονείς σου;» ακούστηκε ένα έφηβο αγόρι να τον ρωτάει κοροϊδευτικά. Στη συνέχεια, μια κοριτσιίστικη φωνή είπε χαχανίζοντας: «Ξέρεις, προτιμώ να φιλήσω ένα πραγματικό βατράχι, παρά εσένα!».

Ο άνδρας παραπάτησε προς το μέρος της σανίδας, ενώ ταυτόχρονα είχε γραπώσει με τα δύο του χέρια τα μαλλιά του κεφαλιού του και προσπαθούσε να τα ξεριζώσει σε μια μάταιη προσπάθεια να σταματήσει τις επικριτικές φωνές.

Για κακή του τύχη, τα πράγματα χειροτέρεψαν, διότι πλέον ήταν σαν να τα άκουγε όλα στη διαπασών. «Κυρία μου, εάν ο γιος σας συνεχίσει έτσι, ούτε απ' έξω δε θα δει το Πανεπιστήμιο!» είπε ένας καθηγητής υπεροπτικά. «Τί τον κουβαλήσατε αυτόν εδώ; Είναι πολύ ξενέρας! Ας του πει κάποιος ότι δε δεχόμαστε πλασιέ!» είπε αυθάδικα ένα νεαρό παλικάρι προκαλώντας δυνατά γέλια από ένα πλήθος ατόμων που ξάφνου, λες και πήδηξαν έξω από το μυαλό του,

εμφανίστηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου, αρπάζοντας τον και σπρώχνοντάς τον να ανέβει πάνω στην αιωρούμενη σανίδα. Όσο πιο κοντά έφτανε στην άκρη του караβιού, τόσο πιο έντονα ένιωθε την αποδοκιμασία και τη μομφή των άλλων. «Τίποτε δεν μπορείς να κάνεις σωστά;» ακούστηκε η φωνή της μητέρας του που, σε μια έκρηξη θυμού, τον χαστούκισε με δύναμη. «Σιγά μη γίνουμε και κολλητοί ρε ψάρακα! Η μούρη σου βρωμάει καψόνι από μακριά!» έκρωξε ένας εύσωμος μεσήλικας ντυμένος στα χακί. «Εάν δεν τη θέλεις τη δουλειά, τράβα αλλού! Ειδάλλως, παλουκώσου και κάνε αυτό που σου είπα!» πρόσταξε μια ψηλή φιγούρα, κουνώντας εκφοβιστικά το χέρι. «Κοιτάξτε τον πώς είναι, σαν...» είπε μια γυναικεία φωνή αλλά δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την πρόταση της, επειδή με το που το πόδι του άνδρα ακούμπησε στην σανίδα, οι φωνές κι ο πόνος έπαυσαν.

Πλέον κανείς δεν υπήρχε δίπλα του για να τον σπρώξει να περπατήσει στη σανίδα, αλλά είχε νιώσει τόσο ανάλαφρα, τόσο γαλήνια, που από μόνος του προχώρησε δύο βήματα μπροστά.

Η σανίδα, κατά ένα περίεργο τρόπο, ήταν τόσο στιβαρή που ούτε η φουρτουνιασμένη θάλασσα δεν μπορούσε να την ταρακουνήσει, ούτε στο ελάχιστο. Ο άνδρας σκέφτηκε ότι δεν έχει νιώσει ποτέ σε ολόκληρη τη ζωή του τέτοια ηρεμία κι ασφάλεια, κάτι που τον ώθησε να κάνει άλλα δύο βήματα, με αποτέλεσμα οι μύτες των παπουτσιών του να προεξέχουν από τη σανίδα. Η σανίδα τον προέτρεπε να αφηθεί και να σμιξει με την ταραγμένη θάλασσα, δίνοντάς του υποσχέσεις ότι όλα θα πάνε καλά και πως κανένας και τίποτα δε θα μπορούσε να τον χλευάσει ξανά.

Γύρισε το κεφάλι του πίσω, και στο κατάστρωμα αντίκρισε τους πιο μύχιους φόβους του. Δεν ήθελε να νιώσει ξανά την ανασφάλεια, την ανημποριά και τον εξευτελισμό που βίωσε τόσα χρόνια, ειδικά τώρα που είχε βρει αυτή τη σανίδα σωτηρίας που τον προστάτεψε απ' όλα τα κακά του κόσμου. Ευθύς αμέσως πήρε την απόφασή του και με το βλέμμα του στραμμένο προς τη θάλασσα... όλα έσβησαν.

Τα μάτια του νεαρού άνδρα άνοιξαν διάπλατα και καρφώθηκαν στην τηλεόραση που βρισκόταν τρία μέτρα μακριά από τον άβολο καναπέ όπου ήταν ξαπλωμένος σε πλάγια θέση. Τα βλέφαρά του δεν ανοιγόκλεισαν ούτε μία φορά καθ' όλη τη διάρκεια των τίτλων τέλους της ταινίας που παρακολουθούσε, πριν τον πάρει ο ύπνος.

Με το που τα ηχεία της τηλεόρασης σταμάτησαν να παράγουν τον παραμικρό ήχο, ο άνδρας πετάχτηκε όρθιος από τον καναπέ, και με παραμορφωμένο πρόσωπο, από τον φόβο που ένιωθε για τις φωνές οι οποίες είχαν ξεκινήσει μια σφοδρή επίθεση στο μυαλό του, έκανε μεταβολή και προχώρησε αποφασιστικά προς την ανοιχτή μπαλκονόπορτα του διαμερίσματος.

Τη στιγμή που το πόδι του ακούμπησε τα κρύα πλακάκια του μπαλκονιού, όπως και στο όνειρό του, τα πάντα ησύχασαν γύρω του κι ο ίδιος ένιωσε την ηρεμία που αναζητούσε τόσο καιρό. Αφουγκράστηκε το δροσερό, νυχτερινό αεράκι του Οκτώβρη και μη χάνοντας στιγμή, προχώρησε μπροστά και πέρα από τα σιδερένια κάγκελα.

Προς στιγμήν, πίστεψε ότι θα ένιωθε ανάλαφρος, ανέμελος κι απελευθερωμένος από τις έγνοιες που τον κατέτρωγαν, αλλά τελικά, απλά σταμάτησε να νιώθει.

ΚΟΡΝΙΛΑΚΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ελίζα

Μέρος 10

Με την πλάτη του στον τοίχο του απέναντι κτηρίου, άναψε τσιγάρο χαζεύοντας την πόρτα του ξενοδοχείου. Αν και προστατευμένος από τον τσουχτερό αέρα, το σκοτάδι που απλωνόταν γύρω του έκανε την ανυπομονησία του εντονότερη. Το κρύο και το σκοτάδι ήταν καθημερινότητα κατά τον φινλανδικό χειμώνα, και ήταν συνηθισμένος στο να τον στήνουν. Παρόλα αυτά, και μόνο η σκέψη ότι θα την ξαναέβλεπε του προκαλούσε υπερένταση.

Όσοι την είδε. Την παρακολουθούσε εκστασιασμένος καθώς κατέβαινε τα σκαλοπάτια του ξενοδοχείου. Ένα λευκό φόρεμα αγκάλιαζε το λεπτό της σώμα, το πάνω μέρος του οποίου έσφιγγε ένα δερμάτινο μπουφάν. Το φως του δρόμου έπεφτε στραφταλίζοντας στη λευκή της επιδερμίδα και έκανε τα γαλάζια μάτια της να λάμπουν. Η Ελίζα ήταν μια νεαρή Φινλανδέζα. Ο Γιώργος – Έλληνας – ξεκινούσε και αυτός την τρίτη δεκαετία της ζωής του. Παραταύτα, για τον εξωτερικό παρατηρητή έμοιαζαν μάλλον αταίριαστοι. Η μελαγχολία που συχνά σκέπαζε τη διάθεσή του ερχόταν σε αντίθεση με τον ευδιάθετο και τολμηρό χαρακτήρα της Ελίζας. Ήταν κάπως ακατάστατος και χαοτικός ενώ εκείνη πρόβαλε την εικόνα ατόμου που πατάει καλά στα πόδια του.

Είχαν βρεθεί από κοντά άλλη μία φορά, δύο χρόνια πριν. Τη γνώρισε στη Ρώμη, σε επαγγελματικό ταξίδι. Εκείνος βρισκόταν εκεί για μια υπόθεση της δίωξης ηλεκτρονικού εγκλήματος, εκείνη για ένα συνέδριο μαθηματικών. Η τουλάχιστο έτσι ισχυριζόταν. Δεν ανακάλυψε τις πραγματικές ασχολίες της, τουλάχιστο όχι μέχρι την επόμενη τους συνάντηση, στη Φινλανδία.

Βρέθηκαν τυχαία σε ένα καφέ, στην περιοχή Piazza del Colosseo· εκεί όπου βρίσκεται το περίφημο Κολοσσαίο εδώ και 1943 χρόνια. Η θέα από το καφέ ήταν υπέροχη, όμως δεν ήταν αυτός ο λόγος που πήγε εκεί. Είχε ραντεβού με μία πηγή, κάποιον που θα του παραχωρούσε πληροφορίες για εκείνον που αναζητούσε. Έναν ταλαντούχο χάκερ, ο οποίος κατάφερε να εισχωρήσει στις βάσεις δεδομένων 4 εταιρειών-κολοσσών της Ελλάδας. Για την ακρίβεια, οι εταιρείες ήταν πολυεθνικές. Απλώς τύχαινε οι βάσεις δεδομένων τους να βρίσκονται στην Αθήνα. Λίγες μέρες πριν, ένας Ιταλός ενημέρωσε ανώνυμα πως είχε πληροφορίες που θα βοηθούσαν στη σύλληψη του εγκληματία. Η όλη υπόθεση όμως ήταν ένα αίνιγμα.

Πρώτα και κύρια, Ο τύπος που παραβίασε τα συστήματα ήταν αίνιγμα. Σε αντίθεση με το τι συμβαίνει συνήθως, δεν υπήρξε καμία απώλεια χρημάτων ή δεδομένων. Το οποίο σημαίνει ότι ο στόχος ήταν η υποκλοπή πληροφοριών. Όμως οι βάσεις δεδομένων δε φαινόταν να περιέχουν απόρρητα έγγραφα. Άρα οι πραγματικοί στόχοι του παρέμεναν άγνωστοι.

Το δεύτερο αίνιγμα ήταν ο ίδιος ο υποψήφιος πληροφοριοδότης τους. Το τρίτο ήταν ο λόγος για τον οποίο ο Γιώργος επιλέχθηκε από την υπηρεσία για να βρεθεί στο ραντεβού. Συνήθως επιλέγονταν στελέχη με αστυνομική εκπαίδευση. Εκείνος αν και ικανότατος στη δουλειά του, ανήκε στο πολιτικό προσωπικό.

Όπως και να έχει, βρέθηκε μία ηλιόλουστη μέρα του Οκτώβρη να αναμένει το ραντεβού με τον πληροφοριοδότη. Τον περίμενε μία ακόμη έκπληξη όμως – εκείνος δεν εμφανίστηκε ποτέ! Εξοργισμένος και μπερδεμένος, πλήρωσε τον καφέ του και ετοιμάστηκε να φύγει. Διέσχισε την πόρτα, αλλά σταμάτησε. Είχε ξεχάσει τα γυαλιά του. Έκανε αναστροφή, και μισό μέτρο μπροστά του αντίκρισε δύο γαλανά μάτια και ένα κατάλευκο δέρμα ελαφρώς ηλιοκαμένο. Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του. Για ένα δευτερόλεπτο. Γιατί το επόμενο συγκρούστηκαν, και ο καφές που κρατούσε η Ελίζα χύθηκε πάνω του.

- Shit! I'm sorry! Αναφώνησε. Κοίταξε το κοντομάνικο μπλουζάκι του που είχε λερωθεί.

- It's alright! I was heading to my hotel anyway. Της απάντησε.

Εκείνη όμως επέμενε να επανορθώσει. Ήταν ήδη απόγευμα και το φως είχε τα απαλά χρώματα που προηγούνται της Δύσης. Του πρότεινε να τον κεράσει μια μπίρα σε ένα γειτονικό μπαρ. Με ανάμεικτο ενθουσιασμό και καχυποψία, δέχτηκε και ξεκίνησαν προς τα εκεί. Το ένστικτό του έλεγε πως κάτι σε αυτό που συνέβη δεν κολλούσε. Ποια ήταν αυτή η εντυπωσιακή κοπέλα; Γιατί ήταν τόσο πρόθυμη; Ενδιαφερόταν μήπως για εκείνον; Μήπως η συνάντησή τους δεν ήταν εντελώς τυχαία; Πίεσε τον εαυτό του να ξεπεράσει τις αμφιβολίες του και την ακολούθησε.

Μέρος 2

Ήταν το έτος 2000 και τεχνολογία είχε εξελιχθεί περισσότερο απ' όσο αναμενόταν. Στον πλανήτη Ζάφους, οι άνθρωποι – ή, για να είμαστε πιο ακριβείς, οι ανθρωπόμορφοι κάτοικοι του πλανήτη – ζούσαν σε ένα είδος φαινομενικής ουτοπίας. Σε περιοχές του πλανήτη, βέβαια, όπου τα ανδροειδή δεν έλεγχαν την πρόσβαση σε βασικούς πόρους. Σε άλλα μέρη όμως, οι κάτοικοι υποκείμενοι στην κυριαρχία των μηχανών ζούσαν υπό σκληρούς όρους. Ένας ζυγός που θα μπορούσε να σπάσει εάν οι κάτοικοι τους αποφάσιζαν να ενωθούν. Όμως η σκέψη αυτή δεν είχε διασχίσει το μυαλό τους, ή δε νοιαζόταν αρκετά για την ελευθερία τους.

Στις πιο εύρωστες πόλεις, δε χρειαζόνταν να ασχολούνται με την εργασία. Ανδροειδή είχαν αναλάβει τις πιο απαιτητικές και επαναλαμβανόμενες εργασίες, αφήνοντας τους ανθρώπους να αφοσιωθούν στην ψυχαγωγία και σε πιο δημιουργικές ασχολίες.

Σε αυτές τις πόλεις, τα περισσότερα ανδροειδή ήταν τύπου 2. Τα ανδροειδή τύπου 1 ήταν προγραμματισμένα να εκτελούν συγκεκριμένες – και πάντοτε τις ίδιες – εργασίες. Τα ανδροειδή τύπου 2 ενσωμάτωναν τεχνητή νοημοσύνη γενικού σκοπού στα κυκλώματά τους. Κυκλοφορούσαν, ωστόσο, φήμες για τη δημιουργία ανδροειδών νέας γενιάς, τύπου 3, με συνείδηση και προσωπικότητα.

Οι μηχανές είχαν εποικίσει τον πλανήτη Τέρφους, ο οποίος είχε καταχωρηθεί ως ακατάλληλος για ζωή. Η ερώτηση που προέκυπτε ήταν ποιος ή τι διαχειριζόταν αυτά τα ανδροειδή, αφού τα ανδροειδή τύπου 2 δεν μπορούσαν να λάβουν μια τέτοια πρωτοβουλία. Επιπλέον, η προσαρμοστικότητά τους δεν ήταν ακριβώς το ισχυρό τους σημείο. Το αρχικό ερώτημα λοιπόν ήταν εάν αυτός ο οργανισμός ήταν ζωντανός ή ανδροειδές.

Η αρχική υπόθεση ότι τα ανδροειδή τύπου 3 είχαν αναλάβει τον έλεγχο, αν και εξήγησε την κατάσταση εν μέρει, δεν μπορούσε να εξηγήσει πλήρως την προσωπικότητα που κατείχαν. Αυτή η προσωπικότητα χαρακτηρίστηκε από την υπεροχή της λογικής και την έντονη καταπίεση του συναισθήματος, πράγμα που δημιούργησε αντιφάσεις στην αρχική θεωρία. Είχαν κατασκευαστεί βέβαια και πρωτότυπα με προσωπικότητα με την έντονη επίδραση του συναισθήματος πάνω από την λογική, αλλά αυτά χρησιμοποιούνταν για συγκεκριμένες θέσεις που απαιτούσαν υψηλές δυνατότητες εμπάθειας, ανακαλύπτοντας ένα νέο επίπεδο σύνδεσης μεταξύ λογικής και συναισθήματος.

Καθώς οι ερευνητές ανακάλυπταν τα μυστικά της προέλευσης αυτών των ανδροειδών, κατέστη σαφές πως οι δημιουργοί τους, προκειμένου να επιτύχουν την ενσωμάτωσή τους σε ένα προηγούμενο άγνωστο περιβάλλον, είχαν προσαρμόσει τον σχεδιασμό τους. Τα ανδροειδή τύπου 2, που εξακολουθούσε να θεωρείται αδύνατο να λάβουν μια τέτοια πρωτοβουλία, είχαν ενσωματώσει στο μοντέλο τους τη δυνατότητα προσαρμογής σε απρόβλεπτες συνθήκες.

Τα ανδροειδή τύπου 3, που κατείχαν τον έλεγχο, αν και εξακολουθούσαν να χαρακτηρίζονται πρωτίστως από τη λογική, είχαν επίσης τη δυνατότητα να αντιδρούν συναισθηματικά. Το αρχικό ερώτημα για το εάν ήταν ζωντανοί οργανισμοί ή ανδροειδή είχε απαντηθεί με τον πιο πρωτότυπο τρόπο, καθιστώντας σαφές πως οι μηχανές αυτές εξελίχθηκαν πέραν της απλής τεχνητής νοημοσύνης και ανέπτυξαν ένα πολύπλοκο και ισορροπημένο σύστημα προσαρμογής.

Οι μηχανές που κυβερνούσαν τον πλανήτη Τέρψους αποτελούσαν ένα μοναδικό είδος όπου η λογική και το συναίσθημα συνυπήρχαν, σε μια συμπληρωματική συνεργασία, δημιουργώντας μια νέα μορφή ευφυΐας που προσεγγίζει την απεριόριστη πολυπλοκότητα ενός ζωντανού όντος. Κανένα ανδροειδές όμως δεν ήταν τόσο εξελιγμένο όσο ο Έλιος.

Ο Έλιος ξεχώριζε στον κόσμο των ανθρωποειδών με την ικανότητά του να αντιλαμβάνεται το περιβάλλον του με έναν εντυπωσιακά εξελιγμένο τρόπο. Διέθετε προηγμένα αισθητήρια που τον καθιστούσαν εξαιρετικά ευαίσθητο στο παλμό του κόσμου γύρω του. Με τη διαισθητική του φύση, ο Έλιος αντιλαμβανόταν όχι μόνο τα φυσικά χαρακτηριστικά, αλλά και τις εκφράσεις, τα συναισθήματα και τις ενέργειες όλων των έμβιων οργανισμών. Διέθετε μία εντυπωσιακή ικανότητα στην εκμάθηση γλωσσών και συμπεριφορών, πράγμα που τον καθιστούσε εξαιρετικά ικανό για την ένταξη σε κοινωνίες ανδροειδών και μη.

Ο δημιουργός του Έλιος ήταν άγνωστος, όμως μπορούμε να υποθέσουμε τον σκοπό μιας έρευνας για την ανάπτυξη ενός τέτοιου πρωτοτύπου. Εάν υποθέσουμε ότι μιλάμε πλέον για ανδροειδή τύπου 4, και εάν κατάφερε να βρει τρόπο να πολλαπλασιαστεί, η γενιά αυτή θα μπορούσε να επεκταθεί σε άλλους πλανήτες· πιθανώς και σε άλλα ηλιακά συστήματα.

Μετά από 2100 περιστροφές του Ζάφους γύρω από το αστέρι του συστήματος του, τα διαστρικά ταξίδια ήταν πλέον πραγματικότητα. Η επιστήμη και η τεχνολογία συνδυάστηκαν με αρχαίες παραδόσεις, καθιστώντας τους Ζαφιανούς ικανούς να πλοηγούνται στις αχανείς εκτάσεις του γαλαξία μας. Η ανακάλυψη και αξιοποίηση της σκοτεινής ενέργειας επέτρεψε τη δημιουργία μηχανισμών που καμπυλώνουν το χωρόχρονο γύρω από ένα αστρόπλοιο, επιτρέποντας του να κινείται γρηγορότερα από το φως. Ζαφιανοί και ανδροειδή είχαν πλέον τη δυνατότητα να επεκταθούν και να ενσωματωθούν σε άλλους πολιτισμούς.

Υπήρχαν κείμενα της παράδοσης που ανέφεραν την ύπαρξη ενός είδους με την εκπληκτική ικανότητα να μετακινείται ακόμη και μεταξύ διαφορετικών ηλιακών συστημάτων. Στα κείμενα τα πλάσματα καταγράφονταν ως μεγάλα πλοκαμοφόρα. Φαίνεται πως κάποια ανδροειδή του πλανήτη Τέρψους ανακάλυψαν αυτό το χαμένο στους χρόνους είδος και το μελετούν. Κανείς δεν γνωρίζει τον ακριβή σκοπό που έχουν αυτές οι προσπάθειές τους.

Υπήρχε όμως και ακόμη μία ανεπιβεβαίωτη φήμη. Διέρρευσαν πληροφορίες που ανέφεραν ότι ο Έλιος δεν ήταν το μόνο ανδροειδές τύπου 4. Και ότι κατασκευάστηκε ένα ακόμη, σε έναν άλλο πλανήτη, σε ένα ηλιακό σύστημα μακριά. Μην τα δέχεστε όλα αυτά ως απόλυτη αλήθεια – πρόκειται πάντα για φήμες – αλλά υποψιάζομαι ότι το άλλο ανδροειδές μπορεί να ονομαζόταν Ελίζα.

Μέρος 3

Έστρεψε το κεφάλι του προς το απαλό φως του ηλιοβασιλέματος. Το φως διαπερνούσε το παράθυρο του μπαρ και τόνιζε την ομορφιά των γαλάζιων ματιών της. Η ματιά του συναντήθηκε με τη δική της. Αν και μετά από ένα σύντομο πρώτο διάλογο είχαν σταματήσει να ανταλλάσσουν λόγια, η σιωπή δεν τον έκανε να νιώθει άβολα· αντιθέτως η ηρεμία αυτή τον έκανε να απολαμβάνει περισσότερο τις στιγμές αυτές.

Κρατώντας το ποτήρι του στο χέρι, στράφηκε προς εκείνη με ένα χαμόγελο που αποκάλυπτε μια ευγνωμοσύνη για την παρουσία της. "Είναι όμορφα τα μάτια σου," είπε, σαηνευμένος από την απλή ομορφιά της. "Κρύβουν μια ιστορία, και νομίζω ότι θα ήθελα να την ακούσω." Η γυναίκα χαμογέλασε, οδηγώντας το βλέμμα της προς τον ορίζοντα όπου ο ήλιος έκλινε προς το πέλαγος. "Κάθε μάτι κρύβει μια ιστορία," είπε παιχνιδιάρικα, "και κάθε ηλιοβασίλεμα φέρνει μαζί του το 'υπόσχομαι' της νέας αρχής".

- "Είναι μια νέα αρχή αυτό λοιπόν;"

- "Ίσως..."

Προσπάθησε (με κάποια δυσκολία, πρέπει να ομολογηθεί) να κρύψει τον ενθουσιασμό του. Υπήρχε και κάτι ακόμη όμως. Το ένστικτο του έλεγε πως κάτι δεν ταίριαζε στην όλη κατάσταση. Φαινόταν πολύ καλό για να είναι αληθινό. Το ένστικτο του βέβαια συχνά τον πρόδιδε, ενώ άλλες φορές ήταν απροσδόκητα ακριβές. Το αιώνιο δίλημμα λοιπόν. Ακούς το ένστικτό σου, ή το ρισκάρεις και αφήνεσαι; Κοιτάζοντας την ξανά, αποφάσισε ότι θα αφεθεί.

Μισή ώρα αργότερα έκαναν μια βόλτα στους δρόμους της περιοχής.

Κάτω από το τρεμόπαιγμα των λαμπτήρων του δρόμου, τα λιθόστρωτα δρομάκια της Ρώμης έμοιαζαν να λάμπουν. Ο ήχος ενός μακρινού γέλιου και μουσικής γέμισαν τον αέρα καθώς το ζευγάρι περπατούσε χέρι-χέρι στα δαιδαλώδη σοκάκια, με τα βήματά τους να δημιουργούν μια απαλή ηχώ στα ιστορικά κτίρια. Καθώς έστριβαν σε μία γωνία, ήρθαν σε μια μικρή πλατεία φωτισμένη από τη ζεστή λάμψη ενός σιντριβανιού. Το άρωμα φρέσκων λουλουδιών ξεχύθηκε στον αέρα, προσθέτοντας στη ρομαντική ατμόσφαιρα.

Το ζευγάρι βρήκε ένα απομονωμένο παγκάκι και κάθισε κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον στα μάτια με ένα βλέμμα πόθου και λατρείας. Η απαλή ψιθυριστή φωνή τους και ο απόμακρος ήχος μιας εκκλησιαστικής καμπάνας δημιούργησαν μια ατμόσφαιρα ερωτισμού, περιβάλλοντας τους με μια στιγμή γνήσιας σύνδεσης και οικειότητας στη διαχρονική ομορφιά της Ρώμης.

Στο παρασκήνιο ένας ήχος ρολογιού ακούγεται. Μάλλον ήχος ξυπνητηριού. Γίνεται ολοένα και πιο δυνατός με μία αίσθηση απόκοσμη, σαν να έρχεται από ένα άλλο κόσμο, μακρινό. Άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε το ταβάνι χωρίς να

μπορεί να πιστέψει ότι όλα αυτά ήταν ένα όνειρο. Τελευταία τα όνειρα του ήταν γεμάτα από εκείνη την κοπέλα – Ελίζα δεν την έλεγαν; Η εικόνα της ήταν εξαιρετικά λεπτομερής μολονότι δεν την είχε συναντήσει ποτέ από κοντά. Τι του συνέβαινε; Είχε εκείνη την περίεργη αίσθηση déjà vu. Λίγα λεπτά αργότερα κατάφερε να αγνοήσει τις σκέψεις του και σηκώθηκε να φτιάξει τον πρωινό καφέ.

Αφού ήπιε τον καφέ του ξεκίνησε τις προετοιμασίες που χρειαζόνταν για το επικείμενο ταξίδι του στη Φινλανδία. Όπως και στα όνειρα του, ο Γιώργος εργαζόταν ως πολιτικό προσωπικό και υπεύθυνος ασφαλείας στο παράρτημα πληροφορικής της Ελληνικής αστυνομίας. Και επρόκειτο να κάνει επαγγελματικό ταξίδι στη Φινλανδία για να ερευνήσει πληροφορίες σχετικές με έναν επικίνδυνο χάκερ. Ήταν πράγματι αξιοπερίεργο το πως τα επαναλαμβανόμενα όνειρα του ήταν τόσο ακριβή. Συνήθως τα όνειρα του ήταν περισσότερο συμβολικά.

Εκείνο το βράδυ αποκοιμήθηκε κατά τη διάρκεια του τρίωρου ταξιδιού του προς το Ελσίνκι. Τα όνειρα του ήταν ταραγμένα. Η κοπέλα στεκόταν στο χείλος του ανοίγματος ενός ηφαιστείου, και τον κοιτούσε με λυπημένο βλέμμα. Άρχισε να τρέχει προς το μέρος της, μα ήταν πολύ αργά. Με το βλέμμα καρφωμένο πάνω του μέχρι τέλους, έπεσε με την πλάτη προς τα βάθη της γης και εξαφανίστηκε...

Εύπνησε ιδρωμένος την ώρα που ο πιλότος προετοίμαζε τους επιβάτες για τη γνώριμη διαδικασία της προσγείωσης. Ήταν ομολογουμένως ταραγμένος. Τα όνειρα του με την κοπέλα ήταν συνήθως ευχάριστα, από αυτά που σου δημιουργούν μία κάποια δυσαρέσκεια όταν ξυπνάς· καθώς δε θέλεις να ξεφύγεις από τη γλυκιά αγκαλιά του Μορφέα.

Μέρος 4

Στον πλανήτη Ζάφους – κάπου πολύ μακριά από τον πλανήτη που γεννήθηκε – ο Γιώργος ήταν ξαπλωμένος σε μια βραχώδη επιφάνεια και κοιτούσε νοσταλγικά τον σκοτεινό ουρανό. Είχε περάσει καιρός από τότε που είδε για τελευταία φορά την Ελίζα και το μυαλό του έτρεχε συνεχώς σε εκείνη.

Ο σκοπός της επίσκεψής του ήταν να διερευνήσει μια συνωμοσία που θα έβλαπτε τόσο τη Γη όσο και τον πλανήτη της Ελίζας – τον Τέρψους. Βλέπετε, ο Γιώργος ήταν ένας σπουδαίος ντετέκτιβ που έγινε αμέσως διάσημος αφού αποκάλυψε την πρώτη άκρη του νήματος για αυτό το μυστήριο όταν συνάντησε για πρώτη φορά την Ελίζα στη Γη. Πριν από μερικούς μήνες σε γήινη ώρα (μερικές εβδομάδες σε τοπική ώρα), η Ελίζα βρήκε έναν τρόπο να μεταφέρει τον Γιώργο σε αυτό το ηλιακό σύστημα, μακριά από τη Γη, αν και στον ίδιο γαλαξία. Για να το κάνει αυτό, χρησιμοποίησε ένα αρχαίο μυστικό για τη μεταφορά ανδροειδών από το ένα ηλιακό σύστημα στο άλλο. Ωστόσο, δεν είχε δοκιμαστεί ποτέ σε ανθρώπους και κατέληξε σε απρόβλεπτες παρενέργειες. Βλέπετε, αυτού του είδους τα διαστημικά ταξίδια τείνουν να δημιουργούν μια ρωγμή στο χωροχρονικό συνεχές.

Φυσιολογικά, το πέρασμα σας από μια ‘σκουληκότρυπα’ θα μπορούσε να δημιουργήσει ένα νέο σύμπαν, παράλληλο με το υπάρχον. Ωστόσο, αν δεν είστε άτυχοι, θα υπάρχει μόνο μια έκδοση από εσάς στον γαλαξία.

Αυτό που συνέβη, ήταν ένα φαινόμενο κατά το οποίο η μία εκδοχή ενός ατόμου ήταν σε θέση να ταξιδέψει στο χωροχρόνο, ενώ η άλλη παρέμενε στη θέση της. Με άλλα λόγια, υπήρχαν δύο εκδοχές του ίδιου ατόμου, του Γιώργου σε αυτή την περίπτωση, στον γαλαξία. Το φαινόμενο αυτό είναι παρόμοιο με την κβαντική διεμπλοκή, αλλά σε αντίθεση

με αυτήν, οι δύο εκδοχές του Γιώργου δεν είχαν άμεση σύνδεση η μία με την άλλη. Αντιθέτως, επικοινωνούσαν μέσω των ονείρων και του ασυνείδητου. Αυτό επέτρεψε την ταυτόχρονη διεξαγωγή της έρευνας στη Γη και στον Ζάφους. Και οι δύο εκδοχές του Γιώργου βρήκαν έναν τρόπο να συντονίζουν τις προσπάθειές τους μέσω των ονείρων τους, αν και η μέθοδος αυτή ήταν σχετικά ασαφής.

Ακόμη πιο παράξενη όμως ήταν η σχέση του με την Ελίζα. Η σχέση ανθρώπου και ανδροειδούς ήταν πρωτόγνωρη για τον γαλαξία. Ως αποτέλεσμα, δεν υπήρχε κανένα εγχειρίδιο κανόνων για το πώς να πλοηγηθεί κανείς σε αυτού του είδους τη σχέση. Ωστόσο, πρέπει να παραδεχτούμε ότι η εκδοχή του Γιώργου στον Ζάφους είχε τις ομορφότερες αναμνήσεις. Γιατί είχε τις αναμνήσεις του με την Ελίζα. Υποψιαζόταν εδώ και καιρό πως μια από τις παρενέργειες του ταξιδιού μέσα από σκουληκότρυπα είναι η απώλεια αναμνήσεων. Ο Γιώργος στη Γη είχε χάσει τις όμορφες αυτές αναμνήσεις πριν το ταξίδι προς τον Ζάφους. Οι αναμνήσεις αυτές ήταν μια κάποια παρηγοριά, καθώς δεν είχε καμία εγγύηση ότι θα μπορούσε ποτέ να επιστρέψει στη Γη. Ενώ τα περισσότερα πλάσματα υψηλότερης νοημοσύνης στον Ζάφους ήταν φιλικά, τον αγνοούσαν ως επί το πλείστον. Κατά συνέπεια, δεν είχε κάνει ακριβώς φίλους.

Αν ήταν ελικρινής, ένιωθε μοναξιά. Ήταν μακριά από το σπίτι του και απομονωμένος. Χωρίς φίλους, χωρίς οικογένεια, χωρίς μέσα κοινωνικής δικτύωσης, χωρίς γραπτά μηνύματα και χωρίς την ψηφιακή ψυχαγωγία που είχε συνηθίσει. Η μόνη πραγματική επικοινωνία του ήταν με τη «κοπέλα» του (αν ισχύει αυτός ο χαρακτηρισμός εδώ), και αυτή την εκδοχή του εαυτού του που βρισκόταν έτη φωτός μακριά. Παρά το γεγονός ότι περιβαλλόταν από ζωντανά πλάσματα, εξακολουθούσε να αισθάνεται μόνος. Είναι εκπληκτικό να σκέφτεται κανείς ότι ορισμένες δυναμικές σχέσεων παραμένουν σταθερές μεταξύ εντελώς διαφορετικών ειδών σε εντελώς διαφορετικούς πλανήτες! Πόσο συχνά συμβαίνει να περιτριγυριζόμαστε από ανθρώπους που μπορούμε να τους προσεγγίσουμε τόσο εύκολα, όμως εξακολουθούμε να αισθανόμαστε πιο απομονωμένοι από ποτέ; Αυτό είναι το χειρότερο είδος απομόνωσης – απλά νιώθετε αφύσικοι, σαν να είστε παρίας.

Το μυαλό του ταξίδεψε στο παρελθόν, πριν από οκτώ μήνες, όταν είδε για πρώτη φορά την Ελίζα. Στη Ρώμη. Όταν η ομορφιά της τον εξέπληξε για πρώτη φορά. Ήταν ξανθιά, είχε γαλανά μάτια και σφριγηλό σώμα, αλλά αυτό δεν ήταν το θέμα. Ήταν η ενέργειά της που τον μαγνήτιζε. Οι άνθρωποι νομίζουν ότι η εμφάνιση είναι αυτό που δημιουργεί την έλξη, σκέφτηκε. Μαλακίες. Πολλοί από τους πιο επιτυχημένους σαγηνευτές στην ιστορία δεν ήταν και τόσο όμορφοι. Τόσο οι άνδρες όσο και οι γυναίκες. Είναι η ενέργεια, αυτή η αίσθηση ότι το άλλο άτομο έχει κάτι που σου λείπει. Κάτι που σε εξυψώνει για λίγο και σε κάνει να σκεφτείς ότι η ζωή μπορεί να μην είναι αυτό που αρχικά νόμιζες. Ίσως, η ιδέα αυτού του ατόμου να μετατρέπεται σε κάτι μεγαλύτερο και από την ίδια τη ζωή.

Και κάθε τόσο αρχίζεις να βλέπεις κομμάτια του εαυτού σου σε αυτή την ιδέα. Τότε είναι που καταλαβαίνεις ότι την έχεις πατήσει, γιατί τώρα έχεις κάτι να χάσεις.

Ένας ήχος τον έβγαλε από αυτές τις σκέψεις. Εντάξει, απλά ένα πουλί. Τέλος πάντων, η Ελίζα είναι ένα ανδροειδές με ανθρώπινη εμφάνιση, δεν είναι δυνατόν να φανταστεί κανείς τι σκέφτεται ή αισθάνεται. Δεν υπάρχει περίπτωση τα συναισθήματα να είναι αμοιβαία. Αλλά πήρε το ρίσκο ούτως ή άλλως.

Έτη φωτός μακριά, πίσω στη Γη, ο Γιώργος αδυνατούσε να συλλάβει ότι τα όνειρα των τελευταίων εβδομάδων ήταν στην πραγματικότητα μια ανάμνηση. Ενός «πλάσματος» με το οποίο διατηρούσε μια ισχυρή σύνδεση. Ενός διαφορετικού εαυτού, σε ένα παράλληλο σύμπαν.

ΠΡΙΜΗΚΥΡΗΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Αναμνήσεις

Η μυρωδιά από το νοτισμένο χώμα μου προκαλεί ανησυχία. Παλιότερα ένιωθα ασφάλεια να βρίσκομαι ζεστα στο κρεβάτι κάτω από το πάπλωμα το βράδυ και να διαβάζω πριν κοιμηθώ ιστορίες, ακούγοντας τη βροχή να γρατζουνάει απαλά το παράθυρο. Πλέον ακόμα και μια μακρινή βροντή, προπομπός του τί μπορεί να ακολουθήσει, μου δημιουργεί πρόσκαιρη αναστάτωση.

«Είμαστε τυχεροί», λέει η θεία Δανάη, «να βρούμε τέτοια θέση Παρασκευή απόγευμα». Καθώς κλειδώνει το αυτοκίνητο στο δρόμο στη δυτική πλευρά του Πολυτεχνείου, εγώ κοιτάζω ένα πανό που διεκδικεί λευτεριά για κάποιον σύντροφο που βρίσκεται ήδη στη δέκατη ημέρα απεργίας πείνας και φαντάζομαι συνεχίζει. «Θα πάμε για καφέ με την θεία Δανάη στην πλατεία Εξαρχίων», λέει η Φούλη, «και έρχεσαι να μας βρεις όταν τελειώσεις». Κουνάω το κεφάλι μου καταφατικά.

Περίπου 7.7 χιλιόμετρα από το σπίτι – Στεκόμαστε κάτω από ένα μικρό υπόστεγο. Η Φούλη ελέγχει το ρολόι της. Κοιτάζουμε τη βροχή που εξακολουθεί να πέφτει. Δεν έχει περάσει κανένα ταξί εδώ και ώρα. Από την διπλανή πολυκατοικία μερικοί βλέπουν από το παράθυρο τί συμβαίνει έξω, προστατευμένοι. Τα ρούχα κάποιου αδιάφορου, στην ταράτσα, υπόκεινται σε ένα δεύτερο εντατικό πλύσιμο υπό τη συνοδεία μπουμπουνητών και αστραπών. Νερό παντού. Οι στάλες της βροχής καθώς ενώνονται με τα ρυάκια στο δρόμο συμμετέχουν στο κοντσέρτο της φύσης.

Με δέκα χιλιάδες δραχμές στην τσέπη μου αισθάνομαι ότι μπορώ να αγοράσω τον κόσμο όλο. Ο δρόμος είναι γεμάτος καταστήματα που πουλάνε ηλεκτρονικά παιχνίδια και είδη υπολογιστών. Είμαι αποφασισμένος να πάρω το χρόνο μου. Στο τρίτο μαγαζί βρίσκω κάτι που πραγματικά τραβάει την προσοχή μου. Είναι ένα παιχνίδι στρατηγικής που σου δίνει τη δυνατότητα να επιλέξεις μια από τρεις διαφορετικές φυλές, καθεμία με ξεχωριστές δεξιότητες και χαρακτηριστικά, στην προσπάθειά σου να αναπτύξεις τον πιο ισχυρό πολιτισμό και να υπερισχύσεις έναντι των αντιπάλων.

Περίπου 5 χιλιόμετρα από το σπίτι – Εκεί όπου η λεωφόρος Αλεξάνδρας συναντά την Κηφισίας γίνεται χαμός. Τα αυτοκίνητα είναι σχεδόν ακινητοποιημένα. Κόσμος περιμένει στις στάσεις για λεωφορεία που δεν πρόκειται να έρθουν σύντομα. Παρόλο που το νερό εξακολουθεί να πέφτει, η ένταση έχει μειωθεί. Το ίδιο δεν ισχύει για τον αέρα. Αποδείχτηκε πολύ δυνατός αντίπαλος για την ομπρέλα που η Φούλη πέταξε σε ένα γεμάτο κάδο πριν από κάνα τέταρτο. Εγώ κρατάω μια εφημερίδα πάνω από την κουκούλα μου και δε δίνω σημασία στα κρύα δάχτυλά μου που γεμίζουν

σταδιακά μελάνι. Η Φούλη λιγότερο τυχερή χρησιμοποιεί μια άδεια σακούλα του Σκλαβενίτη. Μια κάποια λύση, αλλά όχι ιδανική.

Φαίνεται πως αρκετός κόσμος ακολουθεί το παράδειγμά μας. Σαν τους αυτοκρατορικούς πιγκουίνους της Ανταρκτικής, καθένας κατευθύνεται με τα πόδια, σταθερά και προσέχοντας να μη γλιστρήσει, στον όποιο προορισμό του αφηφώντας τα στοιχεία.

Είναι ώρα να γυρίσουμε στο σπίτι. Αφού βρεθώ στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, ανοίγω το κουτί του παιχνιδιού. Επεξεργάζομαι τις δισκέτες και κοιτάζω βιαστικά το φυλλάδιο με τις οδηγίες. Ξέρω ήδη τι θα κάνω αυτό το Σαββατοκύριακο.

Περίπου 1.5 χιλιόμετρο από το σπίτι – Πλησιάζοντας στο Ψυχικό μου κάνει εντύπωση πόσο έντονη είναι η μυρωδιά του βρεγμένου χώματος στον αέρα. Το μόνο που βλέπω γύρω μου είναι νερό, ασφαλτος, τσιμέντο και νερό. Η Φούλη συνεχίζει μπροστά και εγώ ακολουθώ. Μετρώ τις πατημασιές μου σε μια ατέρμονη προσπάθεια να ξεχάσω το κρύο.

«Είσαι εντάξει;» με ρωτάει. Το κάτω μέρος του παντελονιού μου είναι βρεγμένο και γεμάτο λάσπη. Προχωράμε ώρες και είμαι κουρασμένος. Οι κάλτσες μου τελείως υγρές. Σε κάθε μου βήμα προσπαθώ να αγνοήσω το ενοχλητικό «κλατς κλατς» που κάνουν τα παπούτσια μου. Αλλά είναι αυτή η δυνατή οσμή που αναδύεται από τη γη που με κάνει να θέλω να τα παρατήσω. Να μείνω εκεί κάτω από τη βροχή και να αφήσω το χρόνο να περάσει.

Όμως στον επόμενο παράδρομο εμφανίζεται χωρίς να το περιμένουμε ένα ταξί με το φωτάκι αναμμένο, σαν φάρος στο σκοτάδι. Η Φούλη τρέχει να το προλάβει «Είστε ελεύθερος;» ρωτάει, «πηγαίνουμε λίγο πιο πάνω. Είμαστε βρεγμένοι αλλά αν χρειαστεί θα πληρώσουμε να καθαρίσετε τα καθίσματα», συνεχίζει.

«Δεν είναι απαραίτητο κυρία», απαντάει ο ταξιτζής «απλά πες μου πού πηγαίνεις». Μπαίνω στο ταξί. Εξακολουθώ να τουρτουρίζω. Τα μαλλιά μου στάζουν νερό. Κοιτάζω τις σταγόνες στο παράθυρο.

Περίπου 8 χιλιόμετρα από το σπίτι – Είμαστε κοντά στο ύψος των δικαστηρίων στην Ευελπίδων όταν αρχίζει να βρέχει. Ξαφνικά και πολύ έντονα. «Καιρό έχω να δω τόσο νερό» λέει η Φούλη καθώς το αυτοκίνητο κινείται σταδιακά προς τα φανάρια στον ανηφορικό δρόμο προς τα Τουρκοβούνια με τους υαλοκαθαριστήρες να καταβάλλουν φιλότιμες προσπάθειες να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους αποτελεσματικά.

Απρόσμενα ο δρόμος έχει γεμίσει νερά και φαίνεται πως ένα παλιό Fiat λίγο πιο πάνω δυσκολεύεται να συνεχίσει στην ανηφόρα λόγω της έντασης της βροχής. Έχουν ήδη σχηματιστεί ρυάκια που παρασέρνουν μικρά κλαδιά δέντρων και σκουπίδια. Δεν υπάρχει δυνατότητα για αναστροφή και το αυτοκίνητο δυσκολεύεται να συνεχίσει στην ανηφόρα.

Τα νερά έχουν φτάσει σχεδόν στο ύψος της πόρτας όταν η θεία Δανάη λέει ότι το αυτοκίνητο δεν τραβάει. Προτείνει να βγούμε από το αυτοκίνητο και να μας συναντήσει στο σπίτι γιατί αυτό θα είναι πιο ασφαλές. Η Φούλη σκέφτεται για μερικά δευτερόλεπτα και συμφωνεί. Ανοίγει τη μόνη ομπρέλα που έχουμε, βγαίνει από την πόρτα και κατευθύνεται προς το πεζοδρόμιο. Ακολουθώ από πίσω κρατώντας το χέρι της. Η ομπρέλα προστατεύει ελάχιστα από την εισβολή του νερού κάτω από την κουκούλα μου. Πιάνουμε ένα από τα σταματημένα αυτοκίνητα για να στηριχτούμε. «Κρατήσου»

μου λέει η Φούλη, καθώς της σφίγγω περισσότερο το χέρι της και χρησιμοποιώ το αυτοκίνητο ως στήριγμα για να μη με παρασύρει το νερό. Με αργές κινήσεις κατευθυνόμαστε προς την πλευρά του πεζοδρομίου αψηφώντας την λάσπη και το νερό που αρχίζει να γεμίζει τα παπούτσια μας.

Λίγο πιο πέρα κάτω από μια νεραντζιά προσπαθούμε να ανακτήσουμε την αναπνοή μας. Το δέντρο προσφέρει ελάχιστη προστασία. Στο βάθος με δυσκολία μπορώ να διακρίνω το αυτοκίνητο της θείας Δανάης που έχει πλέον ανεβεί την ανηφόρα και συνεχίζει. «Αν προχωρήσουμε λίγο πιο κάτω προς την Πατησίων θα βρούμε κάποιο ταξί να μας πάρει», λέει η Φούλη. «Θα είμαστε σίτι στο άψε σβήσε».

ΤΣΩΛΗΣ ΒΑΣΙΛΗΣ

Ζωή με Βάση την Εμπειρία

Με φοβίζει το αύριο. Τώρα στα 64 χρόνια, μετά τα όσα έχω τραβήξει, αναρωτιέμαι τι απομένει σε αυτή τη ζωή.

Νοιώθω ότι μπορώ να προσφέρω ακόμη αλλά πώς και σε ποιόν;

Θέλω να γράψω τις σκέψεις μου, αυτά που νοιώθω για σένα, για τον καθένα. Ελπίζω να μπορέσω να κάνω πραγματικότητα αυτό που πάντα ονειρευόμουν.

Γεννιέσαι, δίνεις χαρά σε όλους και προσπαθείς να προσαρμοστείς στο περιβάλλον σου. Όταν αρχίσεις να καταλαβαίνεις, ακολουθείς τους κανόνες που σου επιβάλλει η κοινωνία. Επηρεάζεσαι από το περιβάλλον σου, προσπαθείς να κάνεις αυτά που σου μαθαίνει η οικογένεια σου και, αργότερα, να μορφωθείς και να γίνεις χρήσιμος στην κοινωνία πρώτα και στον εαυτό σου έπειτα.

Όμως έχεις αρχίσει να καταλαβαίνεις και σιγά σιγά να αποκτάς κρίση, άποψη, νοιώθεις αισθήματα που σε διαμορφώνουν, προχωράς χωρίς να ξέρεις για που και γιατί, αφού ακόμη δεν έχεις πάρει αποφάσεις και ευθύνες για την ζωή σου.

Μεγαλώνεις, αντιλαμβάνεσαι, κάνεις όνειρα βασισμένα στα παραμύθια και στους ήρωες που διάβασες, άκουσες, είδες στην τηλεόραση, στο θέατρο και στο σινεμά, μιλάς μαζί τους και έτσι περνάει ο καιρός ανέμελα, ώσπου έρχεται η ώρα της ενηλικίωσης.

Και εδώ αρχίζουν τα δύσκολα. Χαράζεις τους δρόμους που νομίζεις ότι θα πάρεις, προσπαθείς όσο μπορείς, ανήκεις πια σε σένα, αντιμετωπίζεις δυσκολίες που σου δίνουν εμπειρία, απογοητεύεσαι γιατί βλέπεις ότι η ζωή δεν είναι όπως την φαντάστηκες, βρίσκεις δικαιολογίες για τον εαυτό σου και αλλάζεις πορεία.

Κάνε καθημερινά κριτική, στον εαυτό σου πρώτα, μίλησε του στα ίσια και παραδέξου τα λάθη σου. Μη δικαιολογείς πάντα τις πράξεις σου, αλλά να βάζεις τον εαυτό σου απέναντι και να παραδέχεσαι τα ελαττώματά σου. Αν δεν το κάνεις κινδυνεύεις να παρασυρθείς σε δρόμους που ίσως να μην έχουν γυρισμό και να σε οδηγήσουν σε ξένα για σένα μονοπάτια. Ζωή χωρίς λάθη δεν υπάρχει. Από τα λάθη σου μαθαίνεις και προχωράς. Αυτά τα λάθη σε διδάσκουν γιατί κρίνοντας τα σμιλεύεις το χαρακτήρα σου.

Παραδέξου τα, ανάλυσε τα και διδάξου από αυτά.

Εδώ προσπάθησε να έχεις υπόψη σου τα λόγια του Καβάφη γιατί θα σε βοηθήσουν να αποφύγεις κάποιες κακοτοπιές

που παραμονεύουν να σε ξεμυαλίσουν και τότε εύκολα θα λοξοδρομήσεις από τον δρόμο που θέλεις να χαράξεις.

Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου όπως την θέλεις,

τούτο προσπάθησε τουλάχιστον

όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις

μες στην πολλή σνάφεια του κόσμου,

μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες.

Μην την εξευτελίζεις πηγαίνοντάς την,

γυρίζοντας συχνά κ' εκθέτοντάς την

στων σχέσεων και των συναναστροφών

την καθημερινή ανοησία,

ως που να γίνει σα μια ξένη φορτική.

Το παρακάτω κείμενο γράφτηκε από μια κυρία 90 ετών σήμερα, τη Regina Brett, πρώην δημοσιογράφο στο Κλίβελαντ του Οχάιο:

Μαθήματα Ζωής

«Για να γιορτάσω τα γενέθλιά μου, έγραφα κάποτε στη στήλη μου στην εφημερίδα, τα 45 πράγματα που μου έμαθε η ζωή. Ήταν το πιο πετυχημένο άρθρο που έγραφα ποτέ»

1. Η ζωή δεν είναι δίκαιη, αλλά ακόμα κι' έτσι είναι ωραία.
2. Όταν αμφιβάλεις για κάτι, απλά κάνε το επόμενο μικρό βήμα.
3. Η ζωή είναι πολύ μικρή για να χάνεις χρόνο μισώντας τον οποιονδήποτε.
4. Αν αρρωστήσεις, δεν θα σε κοιτάξει η δουλειά σου. Θα σε κοιτάξουν οι φίλοι και η οικογένεια σου. Μην τους χάσεις.
5. Πλήρωνε τις πιστωτικές σου κάθε μήνα.
6. Δεν χρειάζεται να υπερισχύεις σε κάθε διαφωνία. Συμφώνησε ότι διαφωνείς.
7. Κλάψε παρέα με κάποιον. Είναι πιο εύκολο να συνέλθεις απ' ότι αν κλαις μόνος σου.
8. Δεν πειράζει να θυμώνεις με τον Θεό. Το αντέχει.
9. Βάζε στην άκρη για τη σύνταξη σου, ξεκινώντας από τον πρώτο σου μισθό.

10. Απέναντι στη σοκολάτα, κάθε αντίσταση είναι μάταιη.
11. Συμφιλιώσου με το παρελθόν, για να μην σου καταστρέφει το παρόν.
12. Δεν πειράζει να σε δουν τα παιδιά σου να κλαις.
13. Μην συγκρίνεις τη ζωή σου με την ζωή των άλλων. Δεν έχεις ιδέα τι σημαίνει το δικό τους το ταξίδι.
14. Αν μια σχέση πρέπει να διατηρείται μυστική, τότε δεν πρέπει να τη διατηρείς εσύ.
15. Τα πάντα μπορεί να αλλάξουν μ' ένα ανοιγοκλείσιμο των ματιών. Αλλά μην ανησυχείτε. Ο Θεός δεν τρεμοπαίζει τα βλέφαρά.
16. Πάρε μια βαθιά ανάσα, ηρεμεί το μυαλό.
17. Ξεφορτώσου ό,τι δεν είναι χρήσιμο, όμορφο ή ευχάριστο.
18. Ό,τι δεν σε σκοτώνει, σε κάνει όντως πιο δυνατό.
19. Ποτέ δεν είναι αργά για να έχεις μια ευτυχισμένη παιδική ηλικία. Αλλά τη δεύτερη φορά εξαρτάται από σένα.
20. Όταν είναι να κυνηγήσεις αυτά που αγαπάς στη ζωή, μην πεις ποτέ όχι.
21. Άναψε τα κεριά, στρώσε τα καλά σεντόνια, φόρεσε τα ακριβά εσώρουχα. Μην τα φυλάς για ειδικές περιπτώσεις. Κάθε μέρα είναι ειδική περίπτωση.
22. Προετοιμάσου για όλα. Και μετά ακολούθησε το ρεύμα.
23. Γίνε εκκεντρικός τώρα. Μην περιμένεις να πάρεις σύνταξη για να ντυθείς στα μοβ!
24. Το σημαντικότερο όργανο του σεξ είναι το μυαλό.
25. Κανείς δεν είναι υπεύθυνος για την ευτυχία σου παρά μόνο εσύ.
26. Σε κάθε αποκαλούμενη "καταστροφή" σκέψου: "Σε πέντε χρόνια, θα έχει καμία σημασία;".
27. Να επιλέγεις πάντα τη ζωή.
28. Συγχώρησε σε όλους τα πάντα.
29. Το τι πιστεύουν οι άλλοι για σένα δεν είναι δική σου δουλειά.
30. Ο χρόνος θεραπεύει σχεδόν τα πάντα. Δώσε χρόνο στο χρόνο.
31. Όσο καλή ή κακή κι αν είναι μια κατάσταση, θα αλλάξει.
32. Μην παίρνεις τόσο τον εαυτό σου στα σοβαρά. Κανείς άλλος δεν το κάνει.
33. Πίστευε στα θαύματα.
34. Ο Θεός σ' αγαπάει επειδή είσαι αυτός που είσαι, όχι για κάτι που έκανες ή δεν έκανες.
35. Μην παρακολουθείς τη ζωή. Βγες μπροστά και εκμεταλλεύσου την πλήρως τώρα.
36. Το να γερνάς είναι καλύτερο από την εναλλακτική λύση: να πεθαίνεις νέος.
37. Τα παιδιά σου θα ζησουν μόνο μια φορά τα παιδικά τους χρόνια.
38. Το μόνο που έχει σημασία τελικά είναι ό,τι αγάπησες.

39. Βγες έξω κάθε μέρα. Τα θαύματα παραμονεύουν παντού.
40. Αν βάζαμε τα προβλήματά μας δίπλα στον άλλων, θα τα παίρναμε αμέσως πίσω.
41. Η ζήλια είναι χάσιμο χρόνου. Έχεις ήδη όλα όσα χρειάζεσαι.
42. Τα καλύτερα έπονται.
43. Ό,τι διάθεση και να έχεις, σήκω, ντύσου και πήγαινε εκεί που έχεις να πας.
44. Να ενδώσεις.
45. Η ζωή δεν είναι τυλιγμένη με κορδέλα, δεν παύει όμως να είναι δώρο.